

Lialona

A woman with long dark hair, wearing a red blouse and gold hoop earrings, stands at a wooden podium. Her hands are clasped in front of her. A microphone is positioned in front of her. In the background, several men in suits are seated, some looking down. The setting appears to be a church or a formal gathering.

**Sådan gavner
religion verden,
s. 14**

Generhvervelse af mine
pagter efter udelukkelse, s. 22

Profetens fire beretninger
om det første syn, s. 26

Løft, hvor I står:
Eksemplets magt, s. 32

Da Spencer W. Kimball (1895-1985) tjente som Kirkens præsident fra 1973 til 1985, blev Kirkens medlems-
tal næsten fordoblet, der blev udgivet en SDH-udgave af King James-oversættelsen af Bibelen, og antallet
af templer voksede fra 15 til 36. I juni 1978 modtog præsident Kimball den åbenbaring, der fastslog, at
alle værdige mænd, uanset race, kunne modtage præstedømmet (se Officiel Erklæring - 2).

Foto gengivet med tilladelse fra Kirkens historiske bibliotek.

BUDSKABER

- 4 Budskab fra Det Første Præsidentskab: Kaldet til værket**
Præsident Thomas S. Monson
- 7 Besøgsbudskabet: Præstedømmekraft gennem overholdelse af pagter**

ARTIKLER

- 14 Religionens vigtige globale rolle**
Ældste Dallin H. Oaks
Ældste Oaks kommer med otte eksempler på religionens grundlæggende samfundsværdi.

- 20 Søndage er til noget mere**
Alexei Chemezov
Vi bad vores ven Nikolai om at lave et eksperiment.
- 22 Generhvervelse af mine pagter**
Navnet er tilbageholdt
Da jeg var blevet udelukket, ønskede jeg mig desperat mine pagter tilbage.
- 26 Det første syn: En nøgle til sandhed**
Ældste Richard J. Maynes
Joseph Smiths forskellige beretninger om det første syn lærer os nogle fundamentale sandheder om Guds beskaffenhed og om åbenbaring.

- 32 Den trofaste højrådsbror**
Donald A. Coe
Et beskedent medlem af Kirken lærte mig, hvad det vil sige at »løfte, hvor man står«.

FASTE ARTIKLER

- 8 Det tror vi på: Efterlevelse af evangeliet plejer de hellige familiebånd**
- 10 Vores hjem og familie: På rekordtid**
Richard L. Bairrett jun.
- 12 Overvejelser: Våget over af vor himmelske Fader**
LaRene Porter Gaunt
- 13 Tjeneste i Kirken: Alene i tjeneste i Sarajevo**
Armin Wilhelm
- 36 Profiler af tro: Mikael Rinne**
- 38 Sidste dages hellige røster**
- 80 Til vi ses igen: Præstedømmet er her i dag**
Ældste Robert D. Hales

PÅ OMSLAGET
Foto: Cody Bell

42 Selvhjulpenshed og evangelisk læring

David B. Marsh

At lære, hvordan man studerer evangeliet, svarer til, at man lærer at male.

48 Herrens stridsmænd

Enoc R. Verde Reyes

Jeg havde brug for troen til at lægge mine bekymringer i Herrens hænder.

Se, om du kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer.

Vink: Spørg din far.

50 Find og vær sande venner

Unge fra England fortæller, hvad sandt venskab betyder for dem.

54 Plakat: God forbindelse

55 Min første gang i templet

Matias Pedraza

Jeg havde ikke lyst til kun at høre om templet. Jeg ville gerne selv derhen.

56 Gengivelsen af præstedømmets nøgler

Præsident Henry B. Eyring

Hvordan er Kirken »bygget på en grundvold af apostle og profeter?»

60 Spørgsmål og svar

Min ven siger, at hun ikke tror på Gud. Hvordan kan jeg fortælle hende om evangeliet?

62 Jeres egen Liahona

Richard M. Romney

Jeres patriarkalske velsignelse kan vejlede jer som en personlig Liahona.

66 Martins valg

Lindsay Tanner og

Bethany Bartholomew

Alle de andre drak te. Ville det være uhøfligt at sige nej?

68 Børn med hjerte: Skaber dukker, skaber venner

Jordan Wright

70 Skikkelser i Kirkens historie: Befalingernes Bog

71 Vores side

72 Svar fra en apostel: Hvorfor er fædre så vigtige?

Ældste D. Todd Christofferson

73 Vær ligesom Shiblön

Ældste Michael T. Ringwood

Denne helt i Mormons Bog gjorde det rette, fordi han vidste, det var rigtigt.

74 Beder med Zara

Sherrie Gavin

Sådan lærte Reeseey og Cheyenne deres ven om bøn.

76 Historier om Jesus: Jesus helbredte mennesker

Kim Webb Reid

79 Malebogside: Jeg elsker min familie

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook,
D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband,
Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Redaktør: Joseph W. Sitati

Assisterende redaktører: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Vejledere: Brian K. Ashton, Jean B. Bingham, LeGrand R.
Curtis jun., Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Erich W.
Kopischke, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Adm. direktør: Richard I. Heaton

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: Adam C. Olson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Udgivelsesassistent: Cremilda Amaral

Redaktion: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt,
Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B.
Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough,
Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison,
Rachel Smith, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Glen Adair, Connie Bowthorpe
Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Gayle Tate
Rafferty, Derek Richardson

Prepress: Joshua Dennis, Ammon Harris

Trykchef: Steven T. Lewis

Distributionschef: Troy K. Vellinga

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, MOS,
Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 68 pr. år (Grønland DKK 34).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på
liahona.lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til
liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas«
eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,
græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk,
kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk,
litauisk, malagassisk, marshallisk, mongolsk, norsk, polsk,
portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk,
swahili, tagalog, tahitiansk, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk,
ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra
sprog til sprog).

© 2017 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Oplysninger om ophavsret: Medmindre, der står andet, kan
enkeltpersoner kopiere materiale fra *Liahona* til deres personlige,
ikke-kommercielle brug (herunder kirkekaldelser). Denne ret kan
trækkes tilbage når som helst. Billedmaterialer må ikke kopieres,
hvis der er restriktioner angivet i ophavsretteksten til værket.
Spørgsmål om ophavsret bør stiles til Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA;
email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For readers in the United States and Canada:

June 2017 Vol. 166 No. 6. LIAHONA (USPS 311)
Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt
Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid
at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue; old and new
address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions
to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone or at store.lds.org.
(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMIM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Forslag til familieaften

*Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften.
Her følger to eksempler.*

»Selvhjulpenshed og evangelisk læring«, side 42: Overvej denne aktivitet for at vise vigtigheden af, at man selv opnår åndeligt lys. Sluk lyset og bed jeres familie om at tegne et billede. Lad en person bruge en lommelygte eller et stearinlys til sit eget billede. Efter et par minutter tænder I lyset igen. Tal om forskellen på at udføre opgaven i lys og mørke og drøft principperne i artiklen.

»Vær ligesom Shibløn«, side 73: Hvem er jeres favoritperson i skriften? I kan overveje at lege »gæt og grimasser« eller »tegn og gæt« over skrifterne. Find et par historier i skriften, som I opfører eller tegner på et stykke papir uden brug af ord. Lad familien gætte, hvilken historie eller skikkelse fra skriften det er. Derefter kan I læse om de personer i skrifterne og tale om, hvorfor I beundrer dem. Hvilke af deres karaktertræk vil I også gerne udvikle?

MERE PÅ NETTET

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på languages.lds.org. Besøg [Facebook.com/liahona.magazine](https://www.facebook.com/liahona.magazine) (tilgængelig på engelsk, portugisisk og spansk) og find inspirerende budskaber, forslag til familieaften og indhold, som I kan dele med venner og familie.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Bøn, 10, 48, 74
Det første syn, 26
Dåb, 10
Eksempel, 32, 36
Familie, 8, 10, 12, 38, 39,
72, 79
Faste, 41
Fædre, 10, 12, 72
Genoprettelse, 26
Helbredelse, 40, 76
Håb, 22
Jesus Kristus, 39, 76

Joseph Smith, 26
Kirkens historie, 70
Lydighed, 20, 66, 73
Læring, 42
Missionering, 4, 14, 20,
38, 40, 48, 60, 73
Mødre, 39
Nadver, 13
Pagter, 7, 22
**Patriarkalske
velsignelser**, 62
Præstedømmet, 7, 40, 56,
76, 80

Religionsfrihed, 14
Sabbatsdag, 13, 14, 20
Selvhjulpenshed, 42
Skrifterne, 42, 70
Tempeltjeneste, 55
Tjeneste, 4, 32, 68, 74
Tro, 36
Udelukkelse af Kirken, 22
Venskab, 50, 54, 60, 68, 74
Vidsdomsordet, 66

Præsident
Thomas S.
Monson

KALDET TIL VÆRKET

Da profeten Joseph Smith kaldte ældste Heber C. Kimball (1801-1868) til »at åbne frelsens døre« som missionær i England, blev ældste Kimball overvældet af en følelse af utilstrækkelighed.

»O, Herre,« skrev han, »jeg er en mand med en stammende tunge, og helt igennem uegnet til sådant arbejde.«

Ikke desto mindre accepterede ældste Kimball kaldet og tilføjede: »Disse overvejelser afskrækkede mig ikke fra pligtens sti. I det øjeblik, jeg forstod min himmelske Faders vilje, følte jeg mig opsat på at møde alle farerne i tro på, at han ville støtte mig med sin almægtige kraft og begave mig med enhver kvalifikation, jeg måtte behøve.«¹

Mine unge brødre og søstre, der er kaldet til at tjene som fuldtidsmissionærer, I er blevet kaldet til arbejdet, fordi I, ligesom ældste Kimball, »har et ønske om at tjene Gud« (L&P 4:3), og fordi I er rede og værdige.

I seniorægtepar er kaldet til værket af de samme årsager. I medbringer dog ikke blot et ønske om at tjene, men også en visdom, der er opnået gennem årelange ofre, kærlighed og erfaring, som vor himmelske Fader kan bruge til at røre hjertet hos sine sønner og døtre, der leder efter sandheden. I har uden tvivl lært, at vi aldrig rigtig kan elske Herren, før vi tjener ham ved at tjene andre.

Til jeres ønsker om at tjene som missionærer vil I føje tro og styrke, mod og selvtillid, beslutsomhed og udholdenhed, målbevidsthed og hengivenhed. Engagerede missionærer kan udvirke mirakler i missionsmarken.

Præsident John Taylor (1808-1887) opsummerede missionærernes basale kvalifikationer således: »Den slags mænd [og kvinder og par], som vi ønsker skal bringe dette evangelium ud, er mænd, som har tro på Gud, mænd, som tror på deres religion, mænd, som ærer deres præstedømme, mænd ... som Gud har tillid til ... Vi ønsker mænd, der er fyldt med Helligånden og Guds kraft ... ærlige, retskafne, dydige og rene mænd.«²

Herren har sagt:

»For se, marken er allerede hvid til høst, og se, den, der svinger sin segl af al sin kraft, han samler et forråd, så han ikke fortabes, men bringer sin sjæl frelse;

og tro, håb, næstekærlighed og kærlighed, med intet andet end Guds ære for øje, gør ham skikket til arbejdet« (L&P 4:4-5).

I er kaldet gennem inspiration. Jeg vidner om, at den, som Gud kalder, gør han egnet. I vil modtage himmelsk hjælp, når I arbejder bønssomt i Herrens vingård.

Det smukke løfte, som Herren gav missionærerne tidligt i denne uddeling, og som vi finder i Lære og Pagter, vil også gælde jer: »Jeg vil drage foran jeres ansigt. Jeg vil være ved jeres højre hånd og ved jeres venstre, og min Ånd skal være i jeres hjerte og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer« (L&P 84:88).

Gennem jeres tjeneste vil I få evige minder og venskaber. Jeg kender ikke til andre områder, der vil give et rigere udbytte af lykke end missionsmarken.

Og nu et par ord til de ældster, søstre og par, som af en eller anden årsag måske ikke er i stand til at færdiggøre deres opgave i missionsmarken: Herren elsker jer. Han værdsætter jeres offer. Og han er opmærksom på jeres skuffelse.

I skal vide, at han stadig har et arbejde, som I skal udføre. Lad ikke Satan overbevise jer om andet. Lad jer ikke slå ud, bliv ikke skuffede, fortvivl ikke.

Som jeg bemærkede ved en generalkonference, kort tid efter jeg var

blevet kaldet til at lede Kirken: »Frygt ikke. Vær ved godt mod. Jeres fremtid er lige så strålende som jeres tro.«³ Løftet gælder stadig for jer. Så mist ikke troen, for Herren har ikke mistet sin tro på jer. Hold jeres pagter og bevæg jer fremad.

Verden har brug for Jesu Kristi evangelium. Må Herren velsigne alle sine hellige – uanset hvor vi tjener – med et missionærherte. ■

NOTER

1. Heber C. Kimball, i Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 3. udg., 1967, s. 104.
2. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: John Taylor*, 2002, s. 72.
3. Thomas S. Monson, »Vær ved godt mod«, *Liahona*, maj 2009, s. 92.

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

Uanset om vi tjener som fuldtidsmissionærer eller ej, har vi alle mulighed for at fortælle andre om evangeliet og tjene dem omkring os. Overvej at sammenholde dette budskab med en generalkonferencetale om dette emne, fx »Del det gengivne evangelium« af ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum (*Liahona*, nov. 2016, s. 57). I kan også drøfte udtrykket »den, som Gud kalder, gør han egnet« med dem, I besøger. Hvordan har de oplevet, at Gud har støttet dem med missionærtjeneste og i deres kaldelse? I kan opfordre dem, I underviser, til at bede om styrke og inspiration til at vide, hvordan de kan fortælle deres familie, venner og naboer om evangeliet.

Få flere idéer på
lds.org/go/6176.
#futuremissionary

Missionær uden navneskilt

Kirsti Arave

I skolen har jeg en lærer med en personlighed, der måske kan afskrække nogen fra at sige noget afvigende. En dag faldt emnet på SDH-missionærer. Jeg vidste, at jeg kunne have besvaret hans spørgsmål, men jeg følte, at jeg ikke skulle. Så jeg sagde blot lige nok til at stille ham tilfreds lige da.

I ugerne efter kunne jeg ikke lade være med at tænke på vores samtale. Til sidst kom jeg på, at jeg burde give

Jeg kom på, at jeg burde give ham en Mormons Bog.

ham en Mormons Bog med et par understregede passager om missionering. Tanken skræmte mig, men jeg kunne ikke få den ud af hovedet. Jeg vidste, at det var en tilskyndelse, jeg skulle følge.

Omkring to måneder senere havde jeg en Mormons Bog klar. Hele dagen lang følte jeg, at bogen brændte hul

i min rygsæk. De tre sekunder, det tog mig at række ham bogen, da jeg gik hjem på vinterferie, var det mest skræmmende øjeblik i mit liv.

Første dag efter ferien passerede jeg hans klasseværelse, men jeg turde ikke at gå ind. Men så kunne jeg høre, at han kaldte på mig, og han gav mig et kort. Jeg læste det ude på gangen. Han skrev, at han havde læst de skriftsteder, jeg havde understreget, »nøje«, og han var begyndt at kunne se, at der var noget fornuft i det, jeg troede på.

Så jeg blev begejstret for at fortælle om evangeliet, og jeg glæder mig endnu mere til snart at tjene vor himmelske Fader på mission.

Forfatteren bor i Utah i USA.

BØRN

Missionstjeneste

Missionærer er kaldet til at forkynde evangeliet og også til at tjene mennesker. Hjælp missionærerne med at finde de skjulte redskaber på dette billede.

Studér bønsonst dette materiale og søg inspiration for at vide, hvad I skal tale om. Hvordan kan en forståelse af formålet med Hjælpeforeningen forberede Guds døtre til det evige livs velsignelser?

Præstedømmekraft gennem overholdelse af pagter

»Mit budskab ... er, at vi uanset vores situation til hver en tid kan »velsignes af præstedømmets kraft«, har ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum sagt.

»Når I værdigt deltager i præstedømmets ordinancer, vil Herren give jer større styrke, fred og evigt perspektiv. Uanset hvilken situation I står i, vil jeres hjem blive velsignet af styrken i præstedømmets kraft.«¹

Hvordan kan vi lukke præstedømmets kraft ind i vores liv? Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum har mindet os om, at »de, der er trådt ned i dåbens vande og efterfølgende har modtaget deres begavelse

i Herrens hus, er berettiget til rige og vidunderlige velsignelser. Begavelsen er bogstavelig talt en gave af kraft ... [og] vor himmelske Fader er gavmild med sin kraft.« Han påmindede om, at når mænd og kvinder tager til templet, »bliver de begge begavet med den samme kraft, som er præstedømmets kraft.«²

Linda K. Burton fra Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab har sagt: »Eftersom præstedømmets kraft er noget, vi alle ønsker at have i vores familie og hjem, hvad må vi så gøre for at byde den kraft ind vores tilværelse? Personlig retskaffenhed er en nødvendighed for at have præstedømmets kraft.«³

»Hvis vi ydmygt træder frem for Herren og beder ham om at lære os, vil han vise os, hvordan vi forbedrer vores adgang til hans kraft«, har præsident Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum sagt.⁴

Yderligere skriftsteder og information
1 Ne 14:14; L&P 121:36; 132:20; reliefsociety.lds.org

NOTER

1. Se Neil L. Andersen, »Præstedømmets kraft«, *Liahona*, nov. 2013, s. 92, 95.
2. M. Russell Ballard, »Mænd og kvinder og præstedømmets kraft«, *Liahona*, sep. 2014, s. 36.
3. Linda K. Burton, »Præstedømmets kraft – tilgængelig for alle«, *Liahona*, juni 2014, s. 21.
4. Russell M. Nelson, »Prisen for præstedømmets kraft«, *Liahona*, maj 2016, s. 69.

Tro
Familie
Tjeneste

Til overvejelse

Hvordan bliver vi velsignet med præstedømmekraft ved at holde vores pagter?

EFTERLEVELSE AF EVANGELIET PLEJER DE HELLIGE FAMILIEBÅND

Vi er alle børn af kærlige himmelske Forældre, som har sendt os til denne jord for at lære, hvordan vi vender tilbage til dem. Familien er en central del af frelsesplanen. Gud har givet os familier, så vi kan få et legeme, lære korrekte principper og forberede os til evigt liv.

Vor himmelske Fader ønsker, at alle hans børn bliver opfostret i kærlige omgivelser. Den bedste måde at skabe sådanne kærlige omgivelser på er ved at efterleve og praktisere evangeliets principper. »Lykke i familielivet vil med størst sandsynlighed opnås, når det baseres på Herren Jesu Kristi lærdomme.«¹ Hjem, som bygger på evangeliets principper, bliver et trygt sted, hvor Herrens Ånd kan vejlede, påvirke og opløfte alle familiens medlemmer.

Familien er indstiftet af Gud og er »himlens orden ... et ekko af et

celestialt mønster og en efterligning af Guds evige familie.«² Disse familiære bånd og deres medfølgende ansvar er hellige. I disse skriftsteder læser vi, at forældre har pligt til at opdrage deres børn i sandhed, lys og kærlighed (se Ef 6:4; L&P 68:25). Ægtemænd og hustruer bør vise hinanden kærlighed og respekt (se Ef 5:25), og børn bør ære deres forældre (se 2 Mos 20:12).

»Vellykkede ægteskaber og familier opbygges og bevares ved tro, bøn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kærlighed, barmhjertighed, arbejde og sunde fritidsbeskæftigelser.«³ Det styrker familiebandene og øger familiens individuelle og kollektive åndelige styrke at følge evangeliets principper. Disse principper vil også føre os nærmere på Kristus.

Enhver familie har sine udfordringer. I disse tiders åndelige tumult

er det ikke alle familier, der har de ideelle forhold. Som ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum sagde: »Med millioner af medlemmer og den diversitet, vi ser blandt Kirkens børn i dag, er vi nødt til at vise mere omtanke og følsomhed.«⁴ Nogle mennesker har ikke familiens støtte til at efterleve evangeliet. Nogle udfordringer er særligt svære, deriblandt skilsmisse, misbrug, afhængighed og andet.

Gud er opmærksom på hver enkelt families situation og på enkeltpersonernes ønske om kærlighed i hjemmet. Selvom vores forhold til vores familie ikke er perfekt, kan efterlevelse af evangeliet stadig godt velsigne os og vores hjem. Det kan styrke forholdet til vores ægtefælle, forældre, børn, søskende og vor himmelske Fader. Nogle af disse velsignelser vil komme med det samme, andre kommer først i evigheden, men Gud vil ikke tilbageholde nogen velsignelse for dem, der stræber efter retfærdighed. ■

NOTER

1. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
2. Dieter F. Uchtdorf, »Til ære for dem, der værner«, *Liahona*, maj 2016, s. 77.
3. »Familien: En proklamation til verden«, s. 129.
4. Se Neil L. Andersen, »Den, der tager imod dette barn i mit navn, tager imod mig«, *Liahona*, maj 2016, s. 50.

HIMMELSK OG HELLIG

»Familien er guddommelig [og] omfatter det helligste af alle forhold.«

Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008), *Kirkens præsidenter lærdomme*: Gordon B. Hinckley, 2016, s. 162.

Sådan styrker man familierelationerne ved at efterleve evangeliet:

Ved at være venlig, kunne sige undskyld og være tilgivende

Deltagelse i sunde familieaktiviteter og traditioner

Tilbedelse af Gud gennem familiebøn, skriftstudium, familieaften og kirke- og tempelbesøg

Ved at tjene

Ved at lytte og vise respekt

PÅ REKORDTID

Richard L. Bairrett jun.

Det ville kræve noget af et mirakel, for at jeg kunne komme hjem til min datters dåb.

Min datter var lige blevet otte år, og hun glædede sig til, at jeg skulle døbe hende. Hendes bedsteforældre kom også til den særlige begivenhed, hvilket blot fik hende til at glæde sig endnu mere. Men efterhånden som den store dag nærmede sig, så det ikke ud til, at jeg kunne være med til hendes dåb.

Mit job som pilot i flyvevåbnet og assisterende operationsofficer i eskadrillen var sjældent kedeligt, men tempoet blev langt mere intenst, da mine operationsofficer tog af sted til

en anden opgave. Den ene opgave væltede ind efter den anden. For at få det påkrævede antal flybesætninger var jeg tvunget til at indstille øvelser, droppe nogle af eskadrillens opgaver og aflyse ferie, der havde været planlagt i månedsvis.

Besætningen var beordret af sted på en 21-dages tur, og der var ikke store chancer for, at de kom tidligere tilbage. Så da min operationsofficer og en anden assistent vendte tilbage, var det svært at retfærdiggøre, at jeg blev hjemme til en familiebegivenhed.

Hvordan kunne jeg blive tilbage, når jeg havde krævet så store ofre af så mange andre?

Jeg følte mig splittet. Jeg havde altid prøvet at lade min familie komme før min karriere, men det var ikke en almindelig situation, og jeg havde også en pligt til at tjene mit land. Min operationsofficer var ikke medlem af Kirken, men han forstod, hvor vigtig denne begivenhed var for min familie og overlod beslutningen til mig. Efter megen bøn og drøftelse i familien gjorde jeg det, jeg følte var rigtigt og

satte mig på skemaet til den næste operation hjemmefra.

Da min besætning var blevet varslet om, at vores mission begyndte mandag morgen, så det ikke ud, som om der var nogen chance for, at jeg kunne være tilbage til min datters dåb om lørdagen. Vi skulle flyve hen til et sted for at hente noget fragt, derpå til en base, hvor vi skulle hvile, inden vi fløj igen. Bagefter skulle vi flyve til et andet sted og hvile og derpå aflevere fragt på et meget afsides sted, og på tilbage-turen skulle vi stoppe for at hvile igen og vende hjem for at hente mere fragt og flyve tilbage igen. Det tog normalt mindst 7 dage at fuldføre denne rund-flyvning en gang, men jeg vidste, at min familie bad for, at jeg kunne nå tilbage. Deres tro og bønner hjalp mig til at have tro, og det stod hurtigt klart, at dette her ikke blev en typisk mission.

I stedet for at gøre stop i en eller to dage skulle vores mission tanke op igen i luften og fortsætte nonstop til vores første internationale destination. Og efter den mindst mulige lovpåkrævede hviletid skulle vi flyve en anden mission ud og tilbage til det fjerntliggende afleveringssted. Det gik ualmindeligt godt med at aflaste og genoptanke på vores bestemmelsessted, og efter endnu en minimums hviletid blev vi kaldt direkte til vores hjemmebase. Vi ville være hjemme en dags tid!

Jeg var henrykt over at fortælle min familie, at jeg næsten var hjemme. Men så fortalte min kone mig, at dåbsmødet lige var blevet rykket fra kl. 17 til kl. 14 på grund af en stavsaktivitet for de unge. Jeg ringede til vores flyfragtmanager og forklarede situationen. Efter en kort tænkepause svarede han, at der var tilstrækkeligt med flybesætninger til at rykke vores næste opgave til kl. 17 om lørdagen. Det tidspunkt, hvor dåben først skulle have været fundet sted.

Da vi fløj forbi bjergkæden tæt på mit hjem, så jeg, at der lå endnu en trosprøve forude, byens lys var pakket ind i en tæt tåge. Det var nok den værste sigtbarhed, jeg nogensinde havde skullet lande i. Vi lagde hurtigt en plan om at blive omdirigeret til en anden flyveplads, hvis det blev nødvendigt, gennemgik vores tjekliste og fløj ned for at se.

Da vi hastede ned mod landingsbanen 60 meter over jorden, var vi helt omsluttet af tåge. Da vi passerede 37 meter, så vi pludselig en oplyst landingsbane foran os, og få sekunder senere stod vi sikkert på jorden. Alle åndede lettet op.

En hel række uventede begivenheder havde bevirket, at min besætning kunne foretage turen med mange stop til den anden side af jorden på rekordtid, og jeg fik en lille pause,

der faldt sammen med min datters dåb. Med Herrens hjælp blev jeg i stand til at passe min pligt over for mit land, min eskadrille og vigtigst af alt min familie. Selvom livet var gået videre, hvis vi havde været nødt til at udskyde vores datters dåb, så lod vor himmelske Fader os vide, at han elsker os og hører vores bønner. Han gav min datter mindet om disse mirakuløse begivenheder som vidnesbyrd om, at han elsker hende, og min kone og jeg fik begge et stærkere vidnesbyrd om, at »hvad I end beder Faderen om i mit navn, som er ret, i tro på at I skal få det, se, det skal gives jer« (3 Ne 18:20). ■

Forfatteren boede i Californien i USA, da dette skete.

VÅGET OVER AF VOR HIMMELSKE FADER

LaRene Porter Gaunt

Kirkens Tidsskrifter

Inden min far blev ramt af Alzheimer, havde han altid en historie eller sang til sine børn. Jeg kan huske, at han sad i sin store stol og vuggede min lillebror på skødet, mens hans bløde stemme fyldte rummet med historier fra hans ungdom – det var alt fra at passe køer med hans kat rundt om nakken til at glide ned ad de røde klipper i Escalante i Utah i USA. Når så min brors øjne begyndte at blive tunge, holdt han inde med historierne, og så sang han den samme cowboy-vuggevise:

*Luk dine trætte øjne, min lille
hestedreng,
medens vor himmelske Fader våger
over dig.
Nu er det tid til at sove, endnu en
dag er forbi.
Så sov nu, min lille hestedreng.¹*

Nu er min lillebror selv far, og min far ligger i en hospitalsseng i San Diego i Californien i USA. Selv om han ser palmer, tror han, at han er en dreng, der skal passe vandingsystemet i rækkerne med majs, tomater og grønne bønner. Men det er han ikke. Han er døende.

Dag efter dag samles min mor, mine brødre og min søster omkring hans seng. Min mor ringer hjem til mig, der bor i bjergene i Utah. Hun fortæller, at når hun viser min far gamle familiefotos, spreder der sig et smil i hans indsunke ansigt. Andre gange vandrer hans for længst afdøde brødre ud og ind af hans sind og hjerte. Hun prøver at få ham til at spise noget, men han nægter. Han fortæller hende, at hans brødre har fanget nogle ørreder, og han er nødt

til at tage sig af hestene inden middag.

En for en har vi hver især sluttet fred med at vide, at når han en dag går videre fra dette jordeliv, vil vores far blive »ført hjem til den Gud, der gav [os] livet ... [til] paradiset, en tilstand af hvile, en tilstand af fred, hvori [han] skal hvile fra alle [sine] besværligheder og fra al bekymring og sorg« (Alma 40:11-12).

Jeg ringer til min mor, og hun rækker telefonen til min far. Til min overraskelse begynder han at synge for mig: »Luk dine trætte øjne, min lille hestedreng, medens vor himmelske Fader våger over dig.«

Jeg er ikke sikker på, at min far ved, hvem jeg er. Det gør han sikkert ikke, men denne sang kom som en gave, der glider ind i mit hjerte. Jeg græder af taknemlighed over min himmelske Faders nåde og for hans frelsesplan. Vuggevisen er snart forbi, og jeg kan se for mig, at min fars øjne falder i. Øjeblikket er forpasset, men jeg finder håb i, at døden er en del af Guds plan for at føre os hjem til ham. Jeg tror på Guds plan og på hans kærlighed til os, når vi forlader dette liv. Jeg hvisker: »Godnat, far. Læg dig til at sove. Vor himmelske Fader våger over dig.« ■

NOTE

1. Se Jack Scholl og M.K. Jerome, »My Little Buckaroo«, 1937.

ALENE I TJENESTE I SARAJEVO

Armin Wilhelm

Om søndagen sang, bad og holdt jeg taler for mig selv. Ville der også begynde at komme andre medlemmer?

Som en del af det tyske militær tilbragte jeg mere end halvdelen af 1999 i Sarajevo, hovedstaden i Bosnien-Hercegovina. Der fulgte store udfordringer og lange dage med min militærtjeneste, men jeg tog mig altid tid til at komme i kirke i en lille kirke, der blev brugt af forskellige trosretninger i vores lejr på 750 mand.

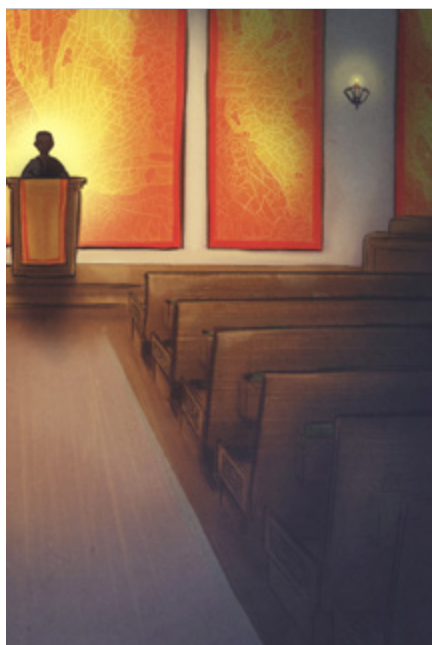
Da jeg ankom til kirken en søndag eftermiddag, opdagede jeg, at dørene var låst. Jeg fandt ud af, at de andre medlemmer af Kirken i lejren var blevet forflyttet. Jeg blev skuffet, for jeg havde set frem til komme i kirke og tage nadveren. Før jeg kom til Sarajevo havde jeg haft travlt med at tjene som grenspræsident i Tyskland og kunne tage del i nadveren jævnligt.

Adskillige uger senere fik jeg til opgave at følge med min general på et besøg hos en amerikansk deling. Under frokosten var der en amerikansk kaptajn, der havde set mig tale med nogle andre soldater, der spurgte, om jeg var medlem af Kirken. Da jeg bekræftede, at jeg var, gav han mit navn og kontaktoplysning til en seniorgruppeleder i Kirken der.

Snart blev jeg kontaktet af bror

Fisher. Efter et interview indsatte han mig som gruppeleder af Kirken i Sarajevo med den opgave at stifte en gruppe. (En gruppe er en kirkeenhed i militær sammenhæng, der svarer til en gren).

Jeg begyndte med at sætte mødetider op på opslagstavler og sendte invitationer ud og håbede på at finde andre sidste dages hellige i militærlejren i Sarajevo. I de første uger kom der ikke andre. Så om søndagen sang, bad og holdt jeg taler for mig selv. Jeg fulgte retningslinjerne for

ledere og medlemmer i militæret, så jeg kunne velsigne og tage nadveren uden endnu en præstedømmebærer. Det gav mig stor glæde.

Jeg holdt mine ensomme møder på engelsk, for jeg ville gerne blive bedre til engelsk. Den første tale, jeg holdt, handlede om Joseph Smith. Der var ikke andre at se i rummet, men jeg kunne mærke tilstedeværelsen af andre. Helligånden styrkede mig og åbenbarede for mig, hvor vigtigt det var for Herrens værk at begynde på ny på dette sted.

Få uger efter jeg havde holdt mit første søndagsmøde, kom der en ung amerikansk soldat ind i kirken. Hun var blevet døbt nogle få måneder forinden. Jeg blev så glad! To uger senere kom der endnu en søster. Så kom der to brødre. Med Herrens hjælp begyndte Kirken at vokse i Sarajevo.

Nu har Kirken en gren i Sarajevo. Når jeg tænker tilbage på min tid der, tænker jeg over den hæder, Herren viste mig ved at lade mig tjene på den specielle måde – og være et lille hjul i hans store værk og vide: »Af det, som er småt, udspringer det, som er stort« (L&P 64:33). ■

Forfatteren bor i Rheinland-Pfalz i Tyskland.

**Ældste
Dallin H. Oaks**
De Tolv Apostles
Kvorum

Religionens vigtige globale

I over 30 år har jeg været en af Jesu Kristi tolv apostle. Under ledelse af vores Første Præsidentskab leder vi vores verdensomspændende kirke på næsten 16 millioner medlemmer i mere end 30.000 forsamlinger. Vi belærer og vidner om Jesu Kristi guddommelighed og om hans præstedømme og hans læres fylde. Vores viden om, at Gud fortsat kalder profeter og apostle til at modtage åbenbaring og undervise om, hvordan man anvender hans bud i vor tid, står helt centralt i vores lære.

1. Vigtigheden af religion globalt set

Religionsfrihed har været min livslange interesse. Min første udgivelse som ung juraprofessor på University of Chicago for 54 år siden var som redaktør af en bog, der handlede om forholdet mellem kirke og stat i USA.¹

I dag gælder det endnu mere end dengang, at ingen af os kan ignorere den rolle, religion spiller globalt set – i politik, konfliktløsning, økonomisk udvikling, humanitær bistand og så videre. 84 procent af verdens befolkning bekender sig til en bestemt religion,² og alligevel lever 77 procent af verdens befolkning i lande med større eller mindre begrænsninger af religionsfriheden.³ En forståelse af religion og den rolle, den spiller i globale udfordringer og for forskellige statsmagter, er afgørende, hvis man stræber efter at gøre den verden, vi lever i, bedre.

Selvom religionsfrihed er ukendt i det meste af verden og er truet af sekularisme og ekstremisme i resten, taler jeg for det ideal,

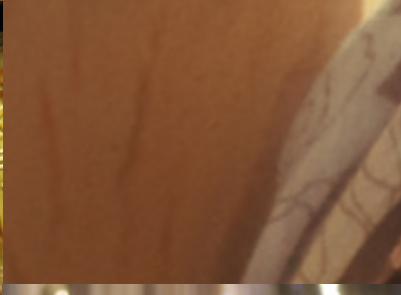
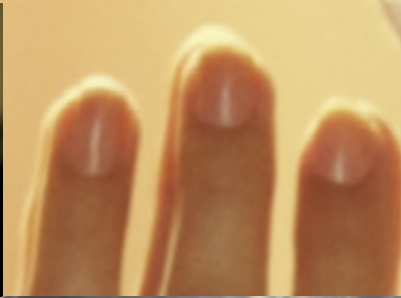
i hvilket de frihedsgrader, som religionen forsøger at beskytte, er gudgivne og nedarvede, men de implementeres i gensidigt komplementært samarbejde med styre og regeringer, der søger alle deres indbyggers og borgers bedste.

Derfor bør enhver statsmagt sikre religionsfrihed for dens borgere. Det lyder således i artikel 18 i FN's indflydelsesrige og universelle verdenserklæring om menneskerettigheder: »Enhver har ret til tanke-, samvittigheds- og religionsfrihed: denne ret omfatter frihed til at skifte religion eller tro og frihed til enten alene eller i fællesskab med andre, offentligt eller privat, at give udtryk for sin religion eller tro gennem undervisning, udøvelse, gudsdyrkelse og overholdelse af religiøse forskrifter.«⁴

Religionens modsvarende ansvar er, at dens tilhængere adlyder loven og respekterer kulturen i det land, der sikrer disse friheder. Når trosfriheden sikres, er det en taknemlighedsgæld, man gladeligt betaler.

Ældste Oaks holdt denne tale den 9. juni 2016 på Oxford University i England under et symposium om religionsfrihed.

rolle

*Vi kan ikke
blive fri for
religionens
indslydelse på
det offentlige liv
uden at sætte
alle vores fri-
hedsrettigheder
i alvorlig fare
for at gå tabt.*

Hvis der findes en almen accept og anvendelse af disse generelle principper, er der ikke behov for disse diskussioner om religionsfrihed. Men som vi alle ved, er vores verden plaget af konflikter om disse generelle principper. Der lyder for eksempel prominente stemmer, der udfordrer

Mange af de mest væsentlige moralske fremskridt i den vestlige civilisation har været motiveret af religiøse principper, som er blevet taget til offentlig indtægt takket været forkyndelse fra prædikestolen.

Med uret fra øverste venstre hjørne: Moder Teresa, Martin Luther King jun., den amerikanske præsident Abraham Lincoln, biskop Desmond Tutu, William Wilberforce.

hele ideen om en unik beskyttelse af religionsfrihed. Én sådan bog har titlen *Freedom from Religion*, en anden *Why Tolerate Religion?*⁵

Andre taler for en marginalisering af religion og troende, for eksempel ved at begrænse religionsfrihed til forkyndelse i kirker, synagoger og moskéer og således nægte udøvelse af religion i det offentlige rum. Sådanne tiltag er naturligvis en krænkelse af Verdenserklæringen om sikring

af retten til »offentligt eller privat, at give udtryk for sin religion« Den frie udøvelse af ens religion må også gælde, når troende handler som et fællesskab, det være sig i deres bestræbelser inden for uddannelse, sundhed og kultur.

2. Religionens sociale værdi

Religiøs overbevisning og skik bliver også kritiseret for at være irrationel og i modsætning til vigtige ledelsesmæssige og sociale mål. Jeg fastholder naturligvis, at religion er af unik værdi for et samfund. Som en ateist indrømmede i en nyere bog: »Man behøver ikke at være troende for at fatte, at kerneværdierne i den vestlige civilisation har rod i religion, og være bekymret for, at skredet

i religiøs observans underminerer disse værdier.«⁶ En af disse kerneværdier er synet på den medfødte værdighed og værdi.

Her er otte eksempler på religionens grundlæggende sociale værdi.

1. Mange af de mest væsentlige moralske fremskridt i den vestlige civilisation har været motiveret af religiøse principper, som er blevet taget til offentlig indtægt takket været forkyndelse fra prædikestolen. Således gjaldt det ophævelsen af slavehandlen i Det Britiske Imperium, Uafhængighedserklæringen i USA og hele borgerrettighedsbevægelsen i det sidste halve århundrede. Disse fremskridt var ikke motiveret eller drevet af sekulær etik, de blev primært drevet frem af personer, som havde en klar religiøs vision om, hvad der var moralsk rigtigt.

2. I USA har vores store private velgørhedssektor – indenfor uddannelse, hospitaler, omsorg for de fattige og utallige andre værdifulde tiltag – rod i og er stadig

primært sponsoreret af religiøse organisationer og religiøs tilskyndelse.

3. Vestlige samfund holdes ikke primært sammen af love og håndhævelsen af disse, hvad der også ville være upraktisk, men hvad vigtigere er, fordi de borgere, der frivilligt adlyder det, der ikke kan håndhæves, gør det på grund af deres egne indre normer for korrekt adfærd. For mange er det en religiøs tro på rigtigt og forkert og en forventet ansvarlighed for de højere magter, der afføder en sådan frivillig selvregulering. Rent faktisk er de religiøse værdier og de politiske realiteter så forbundne i oprindelse og udbredelse i de vestlige nationer, at vi ikke kan blive fri for religionens indflydelse på det offentlige liv uden at sætte alle vores frihedsrettigheder i alvorlig fare for at gå tabt.

4. Tillige med deres private modstykke tjener religiøse organisationer som medierende institutioner for at forme og moderere statsmagters indtrængende magt på individer og private organisationer.

5. Religion inspirerer mange troende til at yde tjenester for andre, hvilket alt i alt er til enorm gavn for samfund og lande.

6. Religion styrker samfundets sammenhængskraft. Rabbieren Jonathan Sacks har sagt: »[Religion] er stadig den mest kraftfulde samfundsdanner, verden har kendt til ... Religion er den bedste modgift til individualismen i forbrugersamfundet. Ideen om, at samfundet kan klare sig uden, er gang på gang modsagt af historien.«⁷

7. Og endelig har Clayton M. Christensen, en sidste dages hellig, der er hyldet verden over som »ledende tænkere« indenfor virksomhedsledelse og innovation,⁸ skrevet, at »religion er fundamentet for demokrati og velstand.«⁹ Der kan siges meget mere om den positive rolle, religion spiller for økonomisk udvikling.

Jeg fastholder, at religiøse lærdomme og troendes religiøst motiverede handlinger er afgørende for et frit og fremgangsrigt samfund, og de fortjener særlig juridisk beskyttelse.

3. Religionens komplementerende ansvar

Hidtil har jeg kun talt om regeringers ansvar over for religiøse mennesker og organisationer. Nu vil jeg tale om det modsvarende ansvar, som religion og religiøst troende har over for deres land.

Ethvert styre har naturligvis ret til at forvente lovlighed og respekt for kulturen fra dem, der nyder godt af styrets beskyttelse. Regeringer har en altovervejende interesse i at sikre nationalstatens grænser og befolkningens helbred og sikkerhed. De har naturligvis ret til at insistere på, at alle organisationer, deriblandt religiøse, afholder sig fra at forkynde had og fra handlinger, der kan resultere i vold eller andre kriminelle handlinger mod andre. Intet land behøver

at beskytte organisationer, der taler for terrorisme. Religionsfrihed er ingen barriere for statsstyrets magt i nogen sådanne tilfælde.

I dag bliver religionens og statsstyrets komplementerende funktioner sat på alvorlig prøve i Europa. Den massive tilstrømning af flygtninge – størstedelen af muslimsk religiøs og kulturel observans – til lande med en helt anderledes

kultur og religion skaber alvorlige politiske, kulturelle, sociale, økonomiske og religiøse udfordringer.

Hvordan kan religion og religiøse organisationer bidrage til at hjælpe flygtninge og de lande, der modtager dem – på kortere og længere sigt? Vi ved, at visse eksperter er skeptiske over for den rolle, som religiøse organisationer spiller i disse sager, nogle ser tilmed religion som et forstyrrende element. Jeg vil ikke forsøge at modsige meninger, der er baseret på fakta, som jeg ikke er inde i. Jeg vil blot fortælle om de retningslinjer og erfaringer, vi har i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som jeg tror kan kaste lys over den positive indflydelse, som religiøse organisationer kan og bør udøve på både kort og lang sigt.

Vi, der er kendt som sidste dages hellige, eller mormoner, tager Kristi lære om at give den sultne noget at spise og den fremmede ly helt bogstaveligt (se Matt 25:35). Vi er ligeledes vejledt af nutidsåbenbaring fra den samme kilde

Flygtninge krydser grænsen fra Syrien ind i Tyrkiet.

om at »husk[e] i alle forhold de fattige og de trængende, de syge og de plagede, for den, der ikke gør dette, han er ikke min discipel« (L&P 52:40).

Omsorg for de fattige og nødlidende er hverken vilkårligt eller tilfældigt i vores kirke. Vi udviser det over hele

missionering. Vores humanitære bistand gives uden skelen til religiøst tilhørsforhold, for vi vil gerne have, at vores indsats for at missionere bliver modtaget og betragtet uafhængigt af magt, mad eller andre begunstigelser.

4. Hvad kan kirkerne gøre?

Hvad kan kirkelige organisationer gøre udover det, som FN eller de enkelte lande kan? Igen vil jeg referere til vores kirkes erfaringer. Selvom vi i medlemstal – halvdelen i USA og den anden halvdel andre steder – ikke er så stort med hensyn til at hjælpe, så har vi tre store fordele, der forstørrer virkningen af vores indsats.

Religiøse lærdomme og troendes religiøst motiverede handlinger er afgørende for et frit og fremgangsrigt samfund og fortjener særlig juridisk beskyttelse.

verden. I 2015 havde vi for eksempel 177 nødhjælpsprojekter i 56 lande. Derudover havde vi hundredvis af projekter, som gavnede flere end en million mennesker i syv andre hjælpekategorier, så som rent vand, vaccination og øjenbehandling. I mere end 30 år har størrelsesordenen af denne indsats ligget på et gennemsnit omkring 40 millioner dollars om året.

Vi undgår en af indvendingerne på trobaserede organisationer ved at fastholde en skarp adskillelse af vores humanitære indsats fra vores verdensomspændende

For det første har vores medlemmers tradition for tjeneste givet os engagerede og erfarne frivillige. Hvis det skal oversættes til tal, bidrog vores frivillige i 2015 med over 25 millioner timer i velfærds-, humanitære og andre kirkesponsorerede projekter,¹⁰ og så har vi ikke talt, hvad vores medlemmer gjorde privat, med.

For det andet har vi takket været vores medlemmers økonomiske bidrag til humanitære formål vores egen finansiering. Selvom vi er i stand til at operere uafhængigt af bureaukratiske systemer og finansbevillinger, er vi også ivrige efter at koordinere vores indsats med de enkelte regeringer og med FN's organisationer for at opnå størst mulig virkning. Vi opfordrer dem til i større grad at se, hvor religiøse organisationer kan bistå.

For det tredje har vi en global græsrodsorganisation, der kan mobiliseres på et øjeblik. Et eksempel er blandt andet det verdensomspændende flygtningeproblem. I marts 2016 udsendte vores Første Præsidentskab,

vores Hjælpeforening, Unge Piger og Primarys hovedpræsidentskab et budskab til medlemmer over hele verden og mindede dem om det grundlæggende kristne princip om at hjælpe den fattige og den fremmede i vores midte (se Matt 25:35). De opfordrede piger og kvinder i alle aldre til at hjælpe flygtninge i deres lokalområde.¹¹

Som et repræsentativt eksempel på vores medlemmers respons i Europa, så mødtes flere end 200 mormonske menighedsmedlemmer og deres venner i Tyskland en aften i april 2016 og pakkede 1061 »velkomstpakker« til børn, der boede i seks flygtningecentre i delstaterne Hessen og Rheinland-Pfalz. Pakkerne indeholdt nyt tøj, hygiejneartikler, tæpper og ting til at tegne og male. En af de kvinder, der stod i spidsen for indsatsen, sagde: »Selvom jeg ikke kan ændre på de tragiske omstændigheder, der fik [flygtningene] til at flygte fra deres hjem, kan jeg gøre en forskel på, hvordan de har det nu og tage aktivt del i deres liv.«

Her er to eksempler på vores formelt organiserede verdensomspændende humanitære indsats. I 2015 byggede LDS Charities i samarbejde med den britiske AMAR Foundation familiesundhedscentre for yezidi-mindretallet i det nordlige Irak, som var blevet brutalt angrebet af ISIS. Disse sundhedscentre

er fuldt udrustet med laboratorie, akuthjælp, apotek og ultralyd – for at give lindring til en befolkningsgruppe, der lider både fysisk og åndeligt. Man har ansat sundhedsfagligt personale og frivillige, der er yezidier, som hjælper deres eget folk på en måde, der viser omtanke for deres kultur.

Under det ødelæggende jordskælv og den efterfølgende tsunami i Sydøstasien den 26. december 2004 blev 230.000 mennesker dræbt i 14 forskellige lande. Vores LDS Charities ankom på stedet dagen efter og arbejdede der siden aktivt i fem år. Alene i den hårdt ramte Banda Aceh-region har vores velgørenhed bygget 900 permanente boliger, 24 vandforsyningssystemer i landsbyer,

15 grundskoler, 3 sundhedscentre og 3 forsamlingshuse, der også fungerer som moskeer. Desuden har vi sørget for eksemplarer af Koranen og bedetæpper til de bedende på de steder.

Dette er blot et lille eksempel på, hvilken værdifuld rolle religion spiller i en kultur, og hvorfor vi i et religiøst samfund ikke blot taler for, men også kræver religionsfrihed, hvilket vi betragter som den første og grundlæggende frihedsrettighed. ■

Teksten kan ses i sin helhed på engelsk og ligeså kan videoen på mormonnewsroom.org.

Formanden for AMAR baronesse Emma Nicholson sammen med ældste Jeffrey R. Holland i London.

NOTER

1. Se *The Wall between Church and State*, red. Dallin H. Oaks, 1963.
2. Se Pew Research Center, »The Global Religious Landscape: A Report on the Size and Distribution of the World's Major Religious Groups as of 2010«, dec. 2012, s. 9, 24, pewforum.org.
3. Se Pew Research Center, »Latest Trends in Religious Restrictions and Hostilities«, 26. feb. 2015, s. 4, pewforum.org.
4. Verdenserklæringen om Menneskerettighederne, som FN's generalforsamling vedtog den 10. dec. 1948, http://www.ohchr.org/EN/UDHR/Documents/UDHR_Translations/dns.pdf Denne tabel over beskyttelse af religionsudøvelse er bredt anerkendt i internationale og regionale dokumenter om menneskerettigheder. Se fx »International Covenant on Civil and Political Rights«, 16. dec. 1966, Artikel 18; »Declaration on the Elimination of All Forms of Intolerance and of Discrimination Based on Religion or Belief«, 1981, Artikel 1; »European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms«, 1950, Artikel 9; »American Convention on Human Rights«, 22. nov. 1969, Artikel 12 og »African Charter on Human and People's Rights«, 27. juni 1981, Artikel 8.
5. Amos N. Guiora, *Freedom from Religion: Rights and National Security*, 2009 og Brian Leiter, *Why Tolerate Religion?*, 2012.
6. Melanie Phillips, *The World Turned Upside Down: The Global Battle over God, Truth, and Power*, 2010, s. xviii.
7. Jonathan Sacks, »The Moral Animals«, *New York Times*, 23. dec. 2012, nytimes.com.
8. Jena McGregor, »The World's Most Influential Management Thinker?«, *Washington Post*, 12. nov. 2013, washingtonpost.com.
9. Clayton Christensen, »Religion Is the Foundation of Democracy and Prosperity«, 8. feb. 2011, mormonperspectives.com.
10. Det er samlet en sum på mere end 14 millioner kirketjenestetimer udført af missionærer, næsten 8 millioner af arbejdende indenfor velfærds- og humanitærtjeneste og mere end 4 millioner timers velfærdsarbejde i menighederne.
11. Se brev fra Det Første Præsidentskab af 26. mar. 2016, og brev fra hovedpræsidentskabet for Hjælpeforeningen, Unge Piger og Primary af samme dato.

Vi opdagede, at det var langt mere effektivt at indbyde Nikolai til at være med til at efterleve evangeliets principper end bare at fortælle om dem.

For mange år siden, da jeg arbejdede som gadesælger i en lille polsk by, mødte jeg en mand ved navn Nikolai Shaveko. Vi fandt ud af, at vi begge kom fra Chernigov i Ukraine, og vi blev hurtigt venner.

Senere fandt jeg ud af, at Nikolai ikke havde noget sted at bo, så min hustru og jeg tilbød ham at være hos os. Vores lejlighed var hverken særlig varm eller komfortabel, men vi havde et ekstra værelse. Det tog han taknemligt imod, og han boede hos os et stykke tid. Han begyndte at se, hvordan vi levede.

Ingen arbejde om søndagen?

Som de fleste andre sælgere af husholdningsartikler måtte vi arbejde længe og hårdt for at tjene til livets ophold. Men ulig de fleste andre mennesker arbejdede min hustru og jeg ikke om søndagen. En dag spurgte Nikolai hvorfor. Hvordan kunne vi lade være med at arbejde og tjene penge en hel dag?

»Vi har ikke søndage til at arbejde eller tjene penge på,« fortalte jeg ham. »Der er et andet formål med dem.«

»Men hvordan kan du betale mad og husleje, hvis du ikke arbejder syv dage om ugen?« spurgte han.

For at svare på hans spørgsmål inviterede jeg ham med i kirke. Det var første gang, han hørte om Kirken, og han tog det ikke til sig lige med det samme. Han syntes stadig, at vi var vildt mærkelige, fordi vi valgte at tage til møder i stedet for at tjene penge. Men fra det øjeblik talte vi oftere med

SØNDAGE ER TIL NOGET MERE

Alexei Chemezov

ham om det, vi troede på, og lidt efter lidt blev han mere og mere interesseret.

Prøv det, så vil du se

Nikolai så, at vi levede efter vores overbevisning. Han så de velsignelser, vi fik. Ja, det var svært at tjene til dagen og vejen, men vi vidste, at det var rigtigt at holde sabbatsdagen hellig. Og Herren velsignede os. Vi havde altid penge nok til de ting, vi havde brug for. Det styrkede vores vidnesbyrd om det princip, og det hjalp os, når vi bar vidnesbyrd for Nikolai. Vi var overbeviste og blev ved at opfordre ham:

»Prøv det, så vil du se!«

Og en uge gjorde han det.

I stedet for at gå på arbejde gik han med os i kirke. Han mente ikke, at det var muligt blot at arbejde seks dage om ugen, men på grund af det håb og de velsignelser, han så i vores liv, gav han det et forsøg.

Da han talte sine penge den uge, blev han overrasket. Han havde tjent flere penge den uge, end han normalt gjorde ved at arbejde syv dage.

Prøv også tiende

Det samme skete, da vi talte om tiende. Til at begynde med kunne Nikolai ikke forstå, hvordan vi kunne afskrive 10 procent af vores indkomst.

»Det kommer jeg aldrig til at have nok til at gøre,« hævdede han.

Vi trak blot på skulderne. »Hvis du prøver, får du at se.«

Han tvivlede lidt, men så begyndte han at smile. »Så det svarer til ikke at arbejde om søndagen,« sagde han. »Hvis man betaler sin tiende, har man penge nok til sig selv og det, man har brug for.«

Det var en stor åbenbaring for Nikolai. Han lærte for sig selv, at når vi følger Guds bud, vil han velsigne os, og alt vil ordne sig til bedste for os.

Da Nikolai vendte hjem til Chernigov, inviterede han missionærerne til at undervise sig og sin familie. Snart sluttede han og familien sig til Kirken. Senere tjente Nikolai som grenspræsident og hans datter som missionær i Rusland.

Vi elskede at fortælle Nikolai om Kirken, men i sidste ende var det langt mere effektivt at *opfordre* ham til at efterleve evangeliets principper end bare at fortælle om dem. Han og hans familie fik et vidnesbyrd, og det ændrede deres liv, fordi de valgte at efterleve evangeliets sandheder. ■

Forfatteren bor i Lviv i Ukraine.

KOM OG SE

»Vi inviterer jer til at høre de gengivne sandheder i Jesu Kristi evangelium, så I kan studere, overveje, bede og erfare for jer selv, om det, vi fortæller jer om, er sandt.

Som Jesus sagde: »Kom og se« (Joh 1:39) til to af sine disciple, opfordrer vi jer til at komme og se, om Jesu Kristi gengivne evangelium ikke uddyber og beriger det, som I allerede tror er sandt.«

Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum, »Kom og se«, Liahona, nov. 2014, s. 107.

GENERHVERVELSE AF MINE pagter

Jeg lærte at påskønne mine pagter, efter jeg havde prøvet at miste dem gennem udelukkelse.

Navnet er tilbageholdt

Jeg var opvokset i Kirken, og jeg blev døbt og bekræftet som otteårig. Evangeliet var en livsstil for mig og de fleste mennesker omkring mig. Helligånden var noget meget velkendt i mit liv.

Da jeg blev udelukket, kunne jeg næsten håndgribeligt mærke, at den forlod mig. Jeg følte, at mine tanker blev uklare og langsomme, og det var forvirrende og svært at træffe beslutninger. Jeg blev nervøs og havde svært ved at finde fred.

Jeg havde aldrig forestillet mig, at det ville ændre mit liv fuldstændigt at miste mit medlemskab. Jeg kunne ikke længere bære min tempelklædning eller komme i templet. Jeg kunne ikke betale tiende, have en kaldelse, deltage i nadveren eller bære mit vidnesbyrd eller bede i kirken. Jeg havde ikke længere Helligåndsgaven. Men vigtigst af alt var jeg ikke længere i pagtsforhold med min Frelser gennem dåbs- og tempelordinancer.

Jeg var fortvivlet og bange. Mine tre børn var henholdsvis 16, 14 og 12 år. De var det, jeg ville efterlade mig, og jeg ville så gerne efterlade dem med en arv af håb. Jeg satte mig ned med dem og forklarede, at skulle det ske, at jeg døde, inden jeg blev døbt igen, skulle de udføre ordinancen igen for mig, lige så snart det var tilladt. Jeg var bange for, at jeg ikke længere havde velsignelserne ved at holde min dåbspagt, og jeg bekymrede mig for ikke at kunne blive vasket ren igen.

Min vej tilbage

Jeg havde aldrig sat spørgsmålstegn ved, om Kirken var sand, og at evangeliet var sådan, jeg ønskede at leve mit liv, så jeg fortsatte med at gå i kirke. Jeg ville gerne have, at vor himmelske Fader vidste, at jeg elskede ham, og jeg var ked af det, jeg havde gjort. Jeg gik i kirke hver uge, selv det var meget svært. Folk i menigheden opførte sig akavet over for

mig, og der var næsten ingen, der ville tale med mig. Men der var en speciel ung pige med Downs syndrom, der hed Holly, der var særlig kærlig. Når jeg kom ind i kirkesalen, kom hun hver søndag løbende hen til mig og omfavnede mig og sagde: »Hvor er det godt at se dig! Jeg elsker dig.« Jeg følte, at hun handlede på vegne af Frelseren, der lod mig vide, at han var glad for, at jeg var der.

Det var især svært at lade nadveren gå forbi uden at være i stand til at tage del i den, for jeg vidste, at jeg ikke kunne modtage velsignelserne. Det er en stor velsignelse at tage nadveren. Det er en utrolig velsignelse at blive gjort ren gennem Frelserens kraft og hans sonoffer, at blive tilgivet for vores synder, og hvor vi kommer til kort, uge efter uge, og i kærlighed og trofasthed forny vores pagt om altid at erindre vor Frelser og holde hans bud.

Fordi det var så vigtigt for mig at betale tiende, åbnede jeg en bankkonto og satte min tiende ind hver måned. Jeg havde brug for, at Herren vidste, at selvom han ikke kunne modtage min tiende lige nu, ville jeg gerne betale den. På det tidspunkt var jeg alene med mine tre teenagedøtre, og jeg følte, at jeg havde brug for de velsignelser, der lå i at vise Herren min villighed til at betale tiende, selvom jeg ikke kunne. Jeg er sikker på, at vi blev meget velsignet på grund af det.

Gengivne velsignelser

Jeg blev døbt igen lidt over et år efter, jeg var blevet udelukket. Det var en lettelse at komme op af vandet og vide, at nu var Jesus min talsmand, min makker. Han havde betalt for mine synder, og jeg var atter i et pagtsforhold med ham. Jeg var fyldt af taknemlighed!

Jeg fik Helligåndsgaven igen. Igen følte jeg den håndgribeligt nær: min kære ven var tilbage! Jeg ville så gerne lade være med at skubbe ham væk igen.

Jeg lukkede min bankkonto med min tiende, skrev en check og gav den begejstret til min biskop.

Fem år senere kunne jeg få mine tempelvelsignelser igen. Jeg følte mig så lettet og taknemlig. Atter engang følte jeg mig omhyllet af kærlighed og beskyttet af de pagter, jeg havde indgået i templet.

Nu er jeg beseglet til en mand, der forguder mig og jeg ham, og sammen arbejder vi aktivt på, at vores pagtsforhold vil vare i al evighed.

Skyldfølelsens tunge åg

I de 20 der nu er gået siden, er jeg sommetider blevet ramt af en dyb følelse af skyld, der er skyllet ind over mig og har forårsaget stor sorg og bekymring. Jeg har spekuleret på, om jeg har gjort nok for at omvende mig, og om jeg virkelig var blevet tilgivet. Det er kun nogle få år siden, jeg havde følelser, der lignede dem, som Alma den Yngre beskrev i Alma 36:12-13:

»Jeg blev martret af evig pinsel, for min sjæl blev i højeste grad revet op og martret af alle mine synder.

Ja, jeg erindrede alle mine synder og misgerninger, for hvilke jeg blev pint med helvedes smerter; ja, jeg indså, at jeg havde sat mig op imod min Gud, og at jeg ikke havde holdt hans hellige befalinger.«

En dag knælede jeg ned i bøn og sagde: »Fader, har jeg gjort nok? Jeg vil gøre alt, jeg er nødt til for, at dette bliver taget fra mig.« Så ventede jeg og lyttede med hjertet.

Svaret kom meget klart: »Du har gjort nok.« Jeg blev overvældet af ren glæde. Jeg kunne ikke holde op med at smile, og glædestårerne fik frit løb. Jeg tog mig selv i at pjatte hele dagen. Al skyld og skam var forsvundet.

Igen tænkte jeg på Alma den Yngres erfaringer:

Jeg kunne »ikke mere erindre mine smerter, ja, jeg blev ikke mere revet op ved erindringen om mine synder.

Og åh, hvilken glæde og hvilket forunderligt lys så jeg ikke, ja, min sjæl blev fyldt af glæde, lige så overordentlig stor som min smerte havde været!« (Alma 36:19-20).

Min rejse for at genvinde mit medlemskab af Kirken og mit pagtsforhold med Frelseren var både hjerteskræende og ømtålelig. Jeg kom igennem den prøve med en viden om, at Jesu Kristi sonoffer er det mest dyrebare. Det har næsten taget mig 20 år at lægge fortidens skyld og skam ved min udelukkelse bag mig og finde styrken til at dele mine erfaringer med andre. Jeg håber, at min erfaring inspirerer andre til at finde modet til ændre sig og række ud mod andre, som ønsker en forandring. Jeg kan uden gran af tvivl vidne om, at Kristi sonoffer er vitterligt. Hans kraft kan ikke alene ændre vores liv til det bedre, men til det allerbedste.

Jeg elsker at være medlem af Kirken. Det er en uvurderlig gave og en utrolig velsignelse i mit liv. Det vil jeg ikke være foruden igen. ■

VEJEN TIL STØRRE LYKKE

»Hvor I end er på stien for at arve det evige livs gave, så har I mulighed for at vise mange mennesker vejen til større lykke. Når I vælger enten at indgå eller holde en pagt med Gud, vælger I, om I vil efterlade en arv af håb til dem, der følger jeres eksempel.«

Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, »En uvurderlig arv af håb«, *Liahona*, maj 2014, s. 22.

**Ældste
Richard J. Maynes**
De Halvfjerds'
Præsidium

Det første syn

EN NØGLE TIL SANDHED

*Lad os hverken glemme eller tage de mange dyrebare sandheder,
vi har fået takket været Joseph Smiths første syn, for givet.*

Gengivelsen af Jesu Kristi evangeliums fylde i de sidste dage var blevet forudset og forudsagt af profeter igennem historien. Genoprettelsen bør derfor ikke komme som en overraskelse for dem, der har studeret skrifterne. Der er dusinvis af profetiske udtalelser i Det Gamle Testamente, Det Nye Testamente og Mormons Bog, der tydeligt forudsiger og peger mod evangeliets genoprettelse.¹

Sidst i 1790'erne, næsten 2.400 år efter kong Nebukadnesar i en drøm så, »himplens Gud oprette et kongerige, som i al evighed ikke skal gå til grunde« (Dan 2:44), blev der sat gang i et årti af religiøs vækkelse i USA. Denne

vækkelsesperiode er kendt som en del af det, amerikanske historikere kalder den anden store vækkelse. Det var under denne vækkelsesperiodes modstridende opfattelse af frelse, at Joseph Smith og hans familie søgte deres religiøse ståsted.

Joseph var meget påvirket af sin fars lærdomme og diskussioner. Hans far ledte forgæves blandt vækkelsessekterne efter en kirke, der var organiseret efter den samme gamle orden, som Jesus Kristus og hans apostle havde været. Joseph lyttede og tænkte, når familien læste i Bibelen. Da han var 12 år, begyndte han at bekymre sig om sine synder og sin sjæls evige velfærd, hvilket gjorde, at han selv granskede skriften.

Da Joseph granskede skriften, besluttede han at »gøre, som Jakob anviser, det vil sige at bede Gud derom«.

Da han søgte, besluttede han sig for at »gøre, som Jakob anviser, det vil sige bede Gud derom« (JS-H 1:13; se også Jak 1:5). Da Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, efterfølgende gav sig til kende for Joseph, blev tidernes fylde uddeling indledt.

Fire beretninger

Profeten Joseph Smith skrev eller diktede fire kendte beretninger om det første syn. Desuden nedskrev hans samtidige deres erindringer om, hvad de hørte Joseph sige om det syn. Man kender til fem sådanne beretninger. Det er en velsignelse at have disse optegnelser. De gør Josephs første syn til det bedst dokumenterede syn i historien. Jeg opfordrer jer til at klikke ind på history.lds.org og læse mere om beretningerne og se, hvordan de tilsammen giver et mere fuldstændigt billede.

I det evangeliske emneessay »Beretninger om det første syn« står der: »De forskellige

versioner af beretningen om det første syn fortæller en sammenhængende historie til trods for, at de naturligvis adskiller sig i fokus og detalje. Historikere går ud fra, at når en person genfortæller en oplevelse til forskellige modtagere under forskellige omstændigheder over en lang årrække, at der så i hver beretning fremhæves forskellige aspekter af oplevelsen og unikke detaljer. Forskelligheder, der svarer til dem i beretningerne om det første syn, finder man også i adskillige beretninger i skriften om Paulus' syn på vejen til Damaskus og apostlenes oplevelse på Forklarelsens bjerg. Men på trods af disse forskelle er der en grundlæggende overensstemmelse på tværs af beretningerne om det første syn. Nogle har fejlagtigt talt for, at enhver variation i en genfortælling af en historie er et bevis for, at den er opdigtet. Men de mange historiske beretninger giver os tværtimod mulighed for at lære mere om denne bemærkelsesværdige begivenhed, end vi havde kunnet, hvis den havde været mindre veldokumenteret.«²

Beretningen fra 1832

For det første er beretningen fra 1832 den ældste detaljerede nedskrevne beretning om det første syn. Den er delvist en seks-siders selvbiografi, der mestendels er skrevet af Joseph selv. Dette dokument har været i Kirkens eje, lige siden det blev skrevet. Efter pionerernes vandring mod vest lå den nedpakket i en rejsekiste i adskillige år, og man kendte generelt ikke til den, før den udkom i forbindelse med et akademisk speciale i 1965. Den er siden blevet udgivet adskillige gange, deriblandt på LDS.org og i *The Joseph Smith Papers*.

I det dokument fortæller Joseph om sin sjælekvide ved ikke at vide, hvor man fandt

Frelserens tilgivelse. Han skrev: »Herren åbnede himlen for mig, og jeg så Herren.«³ Nogle har udlagt denne udtalelse som et udtryk for, at Joseph kun omtalte et guddommeligt væsen, men når det læses i lyset af de andre dokumenter, så kan denne sætning betyde, at Gud Faderen åbnede himlen og åbenbarede sin Søn, Jesus Kristus, for Joseph.

Denne beretning understreger på smukkeste vis Frelserens forsoning og den personlige forløsning, han gav Joseph. Der står blandt andet: »Herren ... talte til mig og sagde: »Joseph, dine synder er dig tilgivet ... Jeg blev korsfæstet for verden, for at alle, som tror på mit navn, må få evigt liv.« Joseph vidnede om, at han oplevede en glæde og kærlighed, men han kunne ikke finde nogen, som troede på ham. »Min sjæl blev fyldt med kærlighed og i mange dage kunne jeg glæde mig over den store lykke, og Herren var med mig, men [jeg] kunne ikke finde nogen, der ville tro det himmelske syn. Men jeg gemte disse ting i mit hjerte.«⁴

Beretningen fra 1835

Den næste beretning stammer fra 1835, og er Josephs beskrivelse af synet over for Robert Matthews, en besøgende i Kirtland i Ohio. Den blev nedfældet i Josephs dagbog af hans skriver. Den var ikke inkluderet i de første udgaver af Josephs historie og udkom første gang i *BYU Studies* i 1960'erne. I denne beretning vidner Joseph om, at først viste Gud sig for ham, og så så han også Frelseren: »Jeg påkaldte Herren i inderlig bøn. En ildsøjle fremkom over mit hoved, den lagde sig på mig og fyldte mig med en usigelig glæde. En person kom til syne midt i denne flammende søjle, hvorved alt omkring blev oplyst, men uden at blive fortæret. Snart kom der en anden person til syne lig med den første. Han sagde til mig: »Dine synder er dig tilgivet.« I denne beretning bemærker Joseph også: »Jeg så mange engle i dette syn.«⁵

Beretningen fra 1838

Beretningen fra 1838 er den mest velkendte beretning og stammer fra Joseph's Manuscript History. Det første udkast blev skrevet, efter Joseph var flygtet fra Kirtland i begyndelsen af 1838, og det andet udkast blev forberedt kort tid efter, han var sluppet ud af Missouri i 1839. Så den

blev skrevet i en tid med stor modgang. Den blev udgivet første gang i 1842 i *Times and Seasons*, Kirkens avis i Nauvoo i Illinois. Den blev også inkluderet i Den Kostelige Perle i 1851, som oprindeligt var en pamflet til de britiske hellige. Den blev kanoniseret som hellig skrift i 1880.

Der er blevet udgivet adskillige udgaver af denne beretning i *The Joseph Smith Papers*. Ligesom det gælder for 1835-beretningen, er det væsentlige spørgsmål i denne beretning, hvilken kirke der var den rigtige. Som en historie om Kirken, og ikke blot om Joseph, er der i denne beretning »fokus på synet som begyndelsen på »Kirkens opståen og fremgang.«⁶ Derfor indeholder den ikke information om den personlige tilgivelse, der nævnes i de tidligere to beretninger.

Beretningen fra 1842

Og endelig er 1842-beretningen et svar på en forespørgsel fra John Wentworth, redaktør på avisen *Chicago Democrat*. Joseph skrev ham et brev, der ikke alene indeholdt Trosartiklerne, men også en beskrivelse af det første syn. Brevet blev trykt i *Times and Seasons* i 1842. Med Josephs tilladelse blev det udgivet igen i 1844 i forbindelse med historikeren Israel Daniel Rupps bog om kristne trosretninger i USA.⁷ Den beretning var rettet mod en målgruppe, der ikke var bekendt med mormonernes tro. Den blev skrevet under et kærkomment ophold i den modstand, profeten mødte.

Ligesom med de andre beretninger bemærkede Joseph den forvirring, han havde oplevet, og at to personer kom til syne som svar på hans bøn: »Jeg blev indhyllet i et himmelsk syn, og jeg så to strålende personer, der lignede hinanden fuldstændigt, de var omgivet af et strålende lys, der overgik solens ved højlys dag. De fortalte mig, at alle de forskellige religiøse trosretninger troede på ukorrekte principper, og at ingen af dem var godkendt af Gud som hans kirke og rige. Jeg fik udtrykkelig befaling om »ikke at slutte mig til dem,« og på samme tid fik jeg et løfte om, at evangeliets fylde ville blive gjort kendt for mig på et fremtidigt tidspunkt.«⁸

Det er en velsignelse at have disse beretninger om Josephs første syn. Akkurat som de forskellige evangelier

i Det Nye Testamente tilsammen giver en mere komplet beskrivelse af Kristi liv og tjenestegerning, så rummer hver af de beretninger, der beskriver Josephs første syn, unikke detaljer og et unikt perspektiv på hele oplevelsen. Sammen udgør de Josephs overensstemmende og harmoniske historie. De understreger alle, at der herskede forvirring og ufred blandt de kristne kirker; at Joseph ønskede at vide, hvilken der var den rigtige; at han søgte i skriften og bad; at et lys faldt på ham og at guddommelige væsener viste sig og svarede hans bøn.

»Jeg ville ikke kunne fornægte det«

Den kanoniserede 1838-udgave af Joseph Smiths beretning om det første syn er den mest kraftfulde læringsoplevelse, nogen på denne jord kan få. Den oplevelse ændrede Josephs liv; den har ændret mit liv, og jeg ved, at den har eller kommer til at ændre jeres liv, efterhånden som I søger Herren om bekræftelse på, at den er sand.

Som der står i dokumentet »Beretninger om det første syn,« der ligger på LDS.org: »Joseph Smith vidnede gentagne gange om, at han modtog det bemærkelsesværdige syn, hvor han så Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus. Hverken sandfærdigheden af det første syn eller argumenterne imod det kan bevises ved historisk granskning alene. Kundskab om sandfærdigheden i Joseph Smiths vidnesbyrd kræver, at en oprigtig sandhedssøgende studerer beretningen og derefter udøver tilstrækkelig tro på Kristus til at spørge Gud i oprigtig, ydmyg bøn om, hvorvidt beretningen er sand. Hvis den søgende beder i en oprigtig hensigt om at handle på det svar, Helligånden måtte åbenbare, vil sandfærdigheden af Joseph Smiths syn blive tilkendegivet. På den måde kan ethvert menneske vide, at Joseph Smith var ærlig, da han sagde: »For jeg havde set et syn; jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det.« (JS-H 1:25).«

Præsident Joseph F. Smith (1838-1918) sagde: »Den største begivenhed, som nogen sinde har fundet sted i verden siden Guds Søns opstandelse fra graven og hans himmelfart, var, at Faderen og Sønnen kom til denne dreng, Joseph Smith.«⁹

Sandheder fra det første syn

Det er en lærerig og oplysende oplevelse at analysere det, vi lærer af denne hellige og inspirerende oplevelse. Jeg vil gerne give et udsnit af de sandheder, vi lærer af Joseph Smiths første syn om vor himmelske Faders og Sønnens evige beskaffenhed, om at Satan vitterlig findes, om kampen mellem godt og ondt og andre vigtige aspekter af den store plan til frelse.

Vi lærer, at skrifterne er sande, og de kan tages bogstaveligt og anvendes i vores liv.

Vi lærer, at granskning af skrifterne giver lys og indsigt.

Vi lærer, at kundskab i sig selv ikke er nok, det er handling i overensstemmelse med vores kundskab, der resulterer i velsignelser fra Gud.

Vi lærer at sætte vores lid til Gud og at se hen til ham for svar på livets vigtigste spørgsmål, og at vi ikke skal sætte vores lid til mennesker.

DET, JOSEPH LÆRTE

»I de minutter det [første syn] varede, hvor mange det end var, så lærte Joseph Smith mere om Guds væsen end alle de største lærde gennem alle tider havde lært.«

Se præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008), »Inspirerende tanker«, *Liahona*, aug. 1997, s. 3.

Vi lærer, at bønner bliver besvaret i henhold til vores urokkelige tro og vor himmelske Faders vilje.

Vi lærer, at Satan virkelig findes, og at han har magt til at påvirke den fysiske verden og dermed os.

Vi lærer, at Satans magt er begrænset og overgået af Guds kraft.

Vi lærer, at Satan ikke vil sky noget middel for at forpurre Guds værk, og at Satan må have kendt til vigtigheden af Joseph Smiths mission som genoprettelsens profet.

Vi lærer, at vi kan overvinde Satan ved at påkalde Gud og sætte vores absolutte lid til ham.

Vi lærer, at hvor lyset er, må mørket vige.

Vi lærer, at Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, er to særskilte personer, der dog minder om hinanden i træk og fremtoning.

Vi lærer, at vi er skabt i Guds billede.

Vi lærer, at Kristus er opstået.

Vi lærer, at Gud kender os personligt og er opmærksom på vores behov og bekymringer. Han kaldte Joseph ved navn.

Vi lærer om forholdet mellem Faderen og Sønnen. Jesus bøjer sig for Faderen, og Faderen kommunikerer med dødelige her på jorden gennem sin Søn.

Vi lærer, at Jesus Kristus er Faderens elskede Søn.

Vi lærer, at Jesu Kristi sande kirke, som han organiserede den, ikke fandtes på jorden på Joseph Smiths tid, og det bekræfter det store frafald, som apostlen Paulus forudså.

Vi lærer, at når vi virkelig ønsker Guds input i vores liv, vil han vise os vejen. På Josephs tid var alle trosretninger og sekter galt afmarcheret.

Vi lærer, at i alle uddelinger giver Gud syner, velsignelser og herlighed.

Vi lærer noget om, hvordan Gud vælger sine profeter.

Vi lærer, at Gud vælger den rene af hjertet, som er retfærdig og har et retskaffent ønske om at udføre hans værk, hvilket bekræfter læren i Bibelen om, at Gud ser på hjertet, og han ikke vælger ud fra udseende eller social status (se 1 Sam 16:7).

Joseph Smiths første syn var den nøgle, der åbnede for mange sandheder, der havde været skjult i århundreder. Lad os hverken glemme eller tage de mange dyrebare sandheder, vi har fået takket været det første syn, for givet. ■

Fra et verdensomspændende foredrag, »Sandheden gengives«, for Unge Voksne, der blev holdt i Tåbernaklet i Salt Lake City den 1. maj 2016. Talen findes i sin fulde længde på lds.org/broadcasts. De fire forskellige beretninger om det første syn kan findes i sin helhed på history.lds.org/firstvision.

NOTER

1. Se fx 5 Mos 4:27-31; Es 60-62; Jer 30-33; Ez 37:15-28; Amos 9:11; Mal 3:1; Matt 17:11; Mark 9:12; ApG 3:19-21; Rom 11:25-27; Ef 1:9-10; 2 Tess 2:1-3; Åb 14:6; 1 Ne 13:34-42; 2 Ne 26:14-17; Jakob 6:1-4; 3 Ne 21.
2. »Beretninger om det første syn«, Evangelisk emneessay, lds.org/topics.
3. Joseph Smith, i *Histories, Volume 1: Joseph Smith Histories, 1832-1844*, bd. 1 i serien *Histories i The Joseph Smith Papers*, red. Dean C. Jessee, Ronald K. Esplin & Richard Lyman Bushman, 2012, s. 12-13; se også Dean C. Jessee, »The Earliest Documented Accounts of Joseph Smith's First Vision«, i John W. Welch og Erick B. Carlson, red., *Opening the Heavens: Accounts of Divine Manifestations, 1820-1844*, 2005, s. 1-34; »Beretninger om det første syn«, Evangelisk emneessay, topics.lds.org.
4. Se Joseph Smith, i *Histories, Volume 1: Joseph Smith Histories, 1832-1844*, s. 12-13; se også »Beretninger om det første syn«, Evangelisk emneessay, topics.lds.org.
5. Se Joseph Smith, i *Journals, Volume 1: 1832-1839*, bd. 1 i serien *Journals i The Joseph Smith Papers*, red. Dean C. Jessee, Ronald K. Esplin & Richard Lyman Bushman, 2008, s. 88; se også »Beretninger om det første syn«, Evangelisk emneessay, topics.lds.org.
6. »Beretninger om det første syn«, Evangelisk emneessay, lds.org/topics.
7. Se I. Daniel Rupp, *He Pasa Ekklesia: An Original History of the Religious Denominations at Present Existing in the United States*, 1844, s. 404-410.
8. *Histories, Volume 1: Joseph Smith Histories, 1832-1844*, s. 494; se også »Beretninger om det første syn«, Evangelisk emneessay, topics.lds.org.
9. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith*, 1999, s. 14.

DEN trofaste HØJRÅDSBROR

*Jeg lærte noget værdifuldt om at løfte, hvor man står,
af en trofast højpræst i Tyskland.*

Donald A. Coe

I oktober 2008 lyttede jeg til en transmission af præstedømmemødet fra generalkonferencen, hvor præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, talte om at tjene i Kirken. Han fortalte en historie om, hvordan han og nogle andre brødre skulle flytte et meget tungt flygel. Da de havde forsøgt sig med alt muligt andet, var der en mand, der opfordrede til, at de stillede sig helt tæt og blot løftede, hvor de stod.¹

Derefter fortsatte præsident Uchtdorf med at tale om tjeneste i Kirken, hvor end man er kaldet til at tjene. Nogle mennesker føler, at de ville være bedre til at tjene, hvis bare de var kaldet til at gøre noget, der passede til deres betragtelige talenter. Han sagde: »Ingen kaldelse er under vores værdighed. Enhver kaldelse giver mulighed for at tjene og vokse.»²

Mens præsident Uchtdorf talte, kom jeg til at tænke på engang, hvor jeg mødte et fordringsløst medlem af Kirken, der var villig til at løfte, hvor end han stod.

I 1985 var jeg udstationeret som officer i den amerikanske hær i en lille by i Tyskland. Jeg havde tjent som missionær i Tyskland ti år forinden. Da jeg ankom i 1983 som soldat med min hustru, Debra, og to små døtre, begyndte vi at komme i en soldatergren, der talte omkring 100 medlemmer. Efter to år besluttede vi os for at dykke dybere ned i den tyske kultur og begyndte at komme i en lille gren, Bad Kreuznach, hvor der var ca. 12 medlemmer.

Vi havde nok gået der i to uger, da vi bemærkede en ny mand der. Han var midt i fyrrerne, og vi fandt ud af, at han var den højrådsbror, der var tildelt vores gren. Han var der ikke for at udføre nogle af stavens forretninger, han skulle bare besøge os. Vi talte lidt sammen efter kirke, og da vi sagde farvel, tænkte jeg, at vi nok ville se ham om seks måneder igen.

Næste uge var højrådsmedlemmet der igen. Jeg fandt ud af, at han boede omkring en times kørsel væk fra vores by. I den resterende tid af sin kaldelse som højrådsmedlem besøgte han vores gren to eller tre gange hver måned. Han var venlig, lavmælt og opmuntrende. Han talte altid med alle medlemmerne i grenen. Og i så lille en gren blev han ofte bedt om at holde tale. Jeg var imponeret over hans hengivenhed og døbte ham i mit stille sind »den trofaste højrådsbror«.

En dag kom han til grenens møder om morgenen og vendte tilbage kl. 18 for at deltage ved en dåb. I mellemtiden havde han besøgt en anden gren. Jeg må indrømme, at jeg fik den tanke: »Hvad har han gjort, siden stavspræsidenten er sur på ham? Hvorfor er han ellers blevet tildelt den mindste og mest fjerntliggende gren i staven?« Måske var han i virkeligheden ikke den intelligente, ydmyge og sympatiske mand, jeg opfattede ham som. Måske brød han sig ikke om sin egen menighed og brugte denne opgave til

at slippe væk. Det kunne jeg ikke regne ud, så jeg accepterede det bare.

Flere uger efter denne dåb vendte jeg hjem efter midnat natten til søndag. Jeg havde været til træning nær grænsen til Østtyskland, og det havde taget mig tre en halv time at komme hjem. Jeg var dødræt, da jeg trådte ind ad døren. Min hustru, Debra, var stadig oppe. Hun fortalte mig, at »den trofaste hørrådsbror« havde ringet. Han ville gerne mødes med mig. Jeg spurgte: »Før eller efter kirke?« Kirken begyndte kl. 10. Jeg håbede på, at det var efter kirke, så jeg kunne sove til halv ni.

»Inden,« sagde hun.

»9.30?«

»Nej. Han var nødt til at tage et andet sted hen i forbindelse med andre ting for staven. Han ville gerne have, at du møder ham på hans kontor i Frankfurt. Han sagde, du skulle tage hen til gate 5.«

»Hvornår,« spurgte jeg.

»Klokken 6,« svarede hun.

Nu var jeg oppe at køre. Klokken var allerede halv et. For at nå frem til den aftale skulle jeg op kl. halv fem. Det betød, at der var mindre end 4 timer at sove i. Hvad skulle jeg gøre? Jeg havde ikke engang et telefonnummer, så jeg kunne ringe til ham næste morgen og fortælle, at jeg ikke kunne komme. Jeg smed mit tøj ved siden af sengen og lagde mig uden at sætte vækkeuret. Mens jeg lå der, løb tankerne igennem mit hoved:

Hvad ville der ske, hvis jeg ikke mødtes med »den trofaste hørrådsbror? Hvis jeg ikke troppede op på hans kontor, var jeg sikker på, at han kunne bruge tiden på noget andet. Næste gang jeg mødte ham, ville jeg forklare, hvorfor jeg ikke kunne møde ham, og han ville sige: »Du traf det rette valg. Jeg ville aldrig have bedt dig om at komme, hvis jeg havde vidst, at du kom så sent hjem. Lad os ordne sagen nu.« Og desuden var jeg jo ikke *rigtig* medlem af grenen. Nå ja, vores medlemskort lå der, og vi kom hver uge, men vi var fremmede, vi talte noget ret gyseligt tysk, og vi skulle flytte om fem eller seks måneder.

Jeg satte vækkeuret til halv fem, for jeg respekterede virkelig »den trofaste hørrådsbror«. Hvordan kunne jeg lade være?

Min samvittighed var næsten ren. Om få minutter ville jeg sove sødt. Så kom jeg i tanke om det navn, jeg havde givet ham, og alle de gange »den trofaste hørrådsbror« var kommet til vores gren, mens vi var kommet der. Han kom til den dåb sent søndag aften. Han kom til grensaktiviteter midt på ugen. Han talte altid med alle medlemmerne i grenen og opmuntrede og inspirerede dem. Han virkede aldrig fordømmende eller ligeglad. Han viste respekt for grenspræsidenten og hans indsats. Hvis han var skuffet over at være blevet tildelt denne lille gren, så havde han i hvert tilfælde aldrig vist det.

Jeg rejste mig og gik over til kommoden, hvor mit vækkeur stod. Jeg satte det til halv fem. Da jeg besluttede mig for at mødes med »den trofaste hørrådsbror«, var jeg ikke bekymret for, hvad han ville sige eller tænke, hvis jeg ikke gjorde det. Jeg ville højst sandsynligt hverken se eller høre om ham igen, når vi var flyttet. Jeg besluttede at stå op mindre end fire timer efter og køre de 80 km til hans kontor, fordi jeg virkelig respekterede ham for det, han var, »den trofaste hørrådsbror«. Hvordan kunne jeg lade være?

Jeg parkerede min bil foran gate 5 kl. seks den søndag morgen og blev mødt af en sikkerhedsvagt med maskingevær. Han så min nummerplade, der tilkendegav, at jeg tilhørte den amerikanske hær. Han har nok tænkt, at jeg var kørt forkert. Havde »den trofaste højrådsbror« nu besluttet sig for ikke at møde op? Der gik dog ikke mere end to minutter, før han parkerede ved siden af mig. Han sagde: »God morgen, Don. Lad os gå ind på mit kontor.« Vagten åbnede porten og lod os passere.

Efter lidt snak om løst og fast og han havde vist mig rundt i kontorbygningen, kom han til sagens kerne. Han sagde, at han ville kalde mig som rådgiver til grenspræsidenten. Ikke første- eller andenrådgiver – bare rådgiver. Inden jeg var begyndt at komme, havde der kun været to præstedømmebærere i grenen, og de havde skiftes til at være grenspræsident og ældsternes kvorumspræsident med nogle års mellemrum.

Jeg tog imod kaldet og tjente til, jeg tre måneder senere skulle på en tomåneders træningslejr i USA.

Mens jeg var væk, blev både min hustru og vores lille søn syg. Det betød, at han måtte på hospitalet 100 kilometer væk fra vores base. Som den tapre soldaterkone Debra er, klagede hun aldrig eller bad mig om at vende tilbage til Tyskland. Rent faktisk vidste jeg ikke helt, hvordan tingene stod til med hendes sygdom, før jeg kom hjem igen. Efter et besøg på den lokale lægeklinik havde lægen kørt hende hjem, fordi han ikke mente, hun var rask nok til selv at køre. Grenspræsidenten og hjælpeforeningspræsidenten havde begge tilbudt at hjælpe, men hun afslog høfligt.

Udover barrieren med sproget og kulturelle forskelligheder ville Debra heller ikke være til besvær.

En dag ringede »den trofaste højrådsbror« til hende. Han var for nylig blevet kaldet til at være stavspræsident. Han spurgte betænksomt ind til hendes

helbred og nægtede at tage hendes »jeg har det fint« for gode varer. Enhver forsikring fra Debras side blev mødt med en venlig, men effektiv spørgen til de faktiske forhold i familien. Til sidst sagde han: »Debra, du er nødt til at lade grenen hjælpe dig. De vil virkelig gerne hjælpe, og det vil knytte dem tættere sammen at kunne hjælpe dig.« Hun tog taknemligt imod deres hjælp.

Da jeg vendte tilbage fra USA, blev vi to måneder mere i grenen, inden vi flyttede til en større by.

Mine minder om den tid i mit liv gled i baggrunden, da jeg rettede mig i sædet og igen prøvede på at koncentrere mig om præsident Uchtdorfs stemme i højtaleren. Jeg blev virkelig imponeret over budskabets betydning. Ulig andre gange, hvor jeg har tænkt over sammenhængen mellem talerens ord og talerens personlige handlinger (i erhvervslivet, militæret og ja, selv nogle taler, jeg har hørt i kirken) var jeg ikke i tvivl om præsident Uchtdorfs budskab. Det skyldtes ikke blot det faktum, at præsident Uchtdorfs accent mindede mig om Tyskland og min oplevelse med »den trofaste højrådsbror.« Det var det faktum, at præsident Uchtdorf var »den trofaste højrådsbror«. Det industrikompleks, vi mødtes i den tidlige søndag morgen, var den internationale lufthavn i Frankfurt, hvor han var chefpilot i Lufthansa.

Jeg kan ærligt sige, at jeg aldrig har kendt en mand, der mere ydmygt og trofast efterlevede, hvad han prædikede. Jeg var taknemlig for, at jeg havde lært noget værdifuldt om at løfte, hvor man står. ■

NOTER

1. Dieter F. Uchtdorf, »Løft, hvor I står«, *Liahona*, nov. 2008, s. 53.
2. Dieter F. Uchtdorf, »Løft, hvor I står«, s. 56.

Mikael er forsker i medicin. Mikael er specialiseret i neuroonkologi, og har en ph.d. i molekylærbiologi. Han har patienter med hjernetumorer ved Dana-Farber Cancer Institute, kræftcenteret ved Harvard University, og han forsker i at udvikle medicin mod kræft.

LESLIE NILSSON, FOTOGRAF

Mikael Rinne

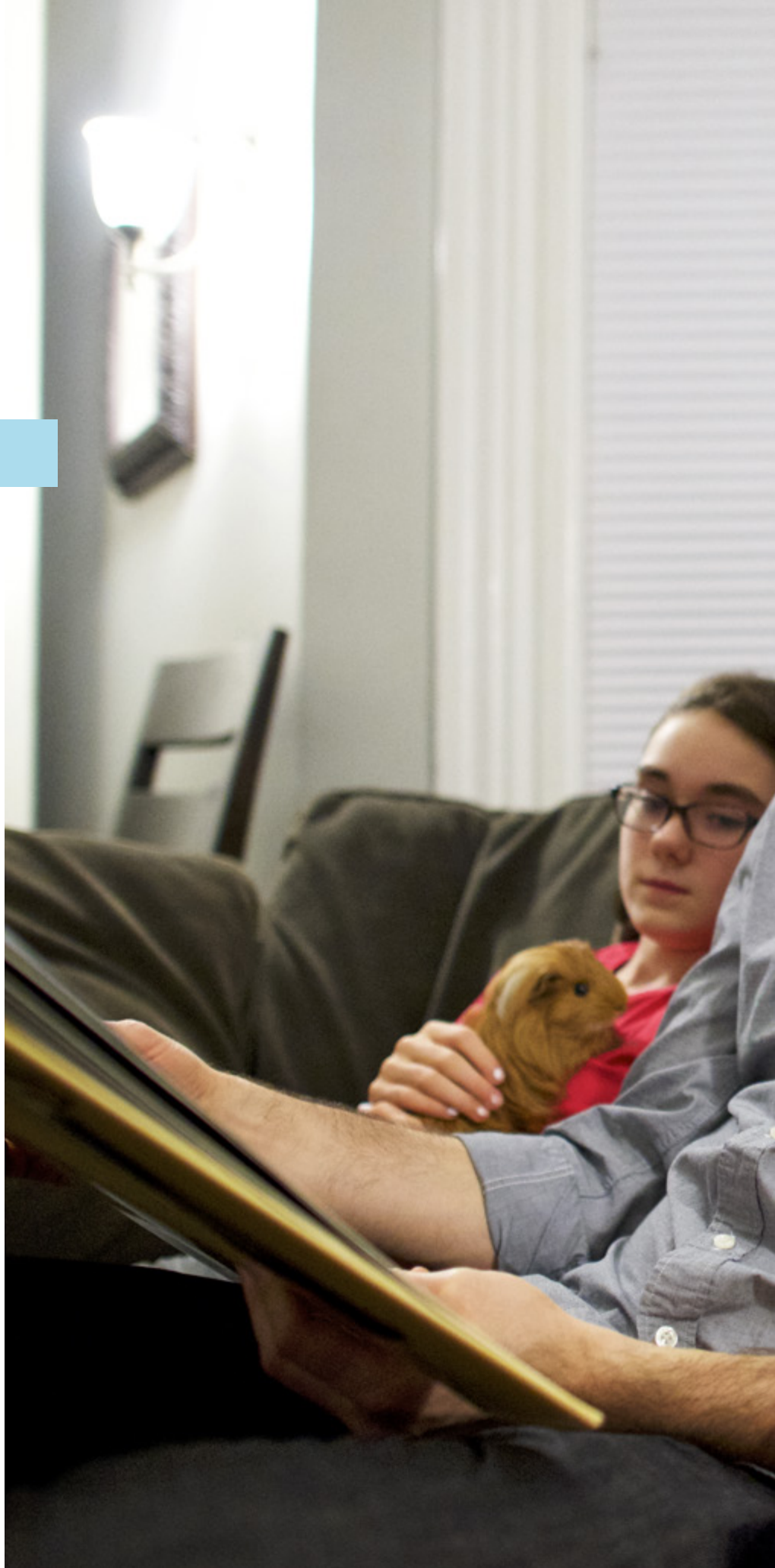
Massachusetts, USA

Der er en myte om, at tro og videnskab er i modstrid med hinanden. Vi får det indtryk, at videnskaben har alle svarene, at vi har »regnet det hele ud«. Men der er langt mere, som vi ikke ved, end vi ved.

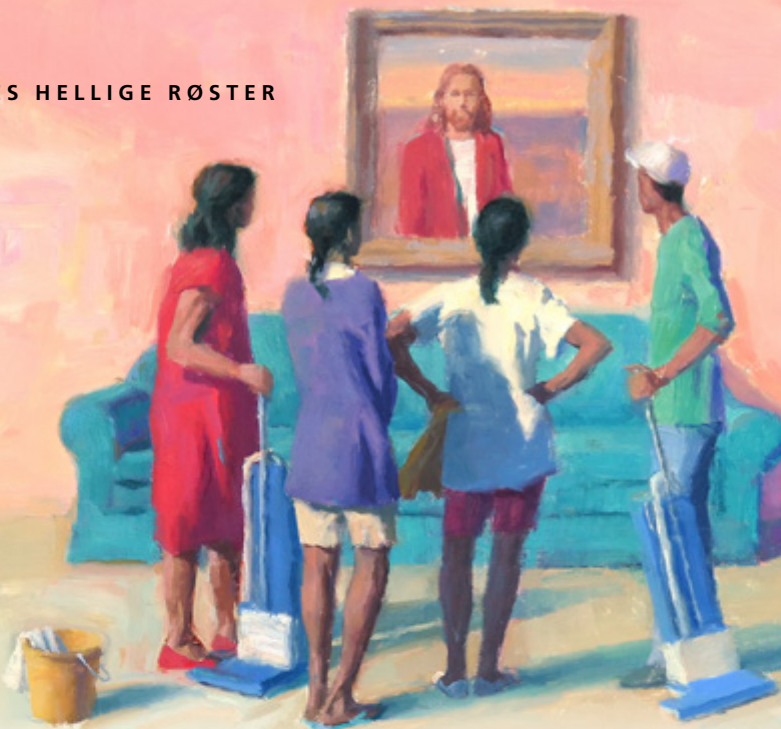
Som biskop ser jeg medlemmer med troskriser. De kommer til mig og siger: »Jeg tænker mere videnskabeligt, så jeg har virkelig svært ved at tro.« Det hjælper nogle af dem, der tvivler, at vide, at deres biskop selv er specialist på Harvard og tror på Gud. Det hjælper dem med at forstå: »Jeg kan både være troende og intellektuel«.

Læs mere om Mikael i *Liahona* online på lds.org/go/61736.

Læs »Naturvidenskab og vores søgen efter sandhed« i *Liahona* fra juli 2016 på lds.org/go/49m.

Jeg kunne ikke fatte, at min familie hjalp mig med noget, der betød så meget for mig.

RENGØRING I KIRKEN OG UNDERVISNING I EVANGELIET

En lørdag eftermiddag gjorde jeg mig klar til at tage på stranden med min familie. De var rejst fra Amazonas til La Guaira for at være sammen med mig et par dage. Solen skinnede, havbrisen var helt perfekt, og jeg var glad for at se mine søstres begejstring.

Da vi var på vej derhen, kom jeg i tanke om, at jeg stod i spidsen for rengøringen af kirkebygningen den dag. Nu måtte jeg træffe et valg: Skulle jeg passe mit ansvar eller fortsætte til stranden med min familie? Jeg besluttede at tale med min mor og mine søstre om det. De havde aldrig været i en sidste dages hellig kirke og tilbød begejstret at hjælpe mig på betingelse af, at vi tog til stranden, lige så snart vi var færdige.

Da vi kom ind i kirken, forklarede jeg, hvad der skulle gøres og hvordan det skulle gøres. Det, vi havde troet, var en hurtig omgang, endte med at tage fire timer, fordi de var så

interesserede! Jeg viste dem alle værelserne, malerierne og dåbsbassinet. En dyb glæde fyldte mit hjerte. Jeg kunne ikke fatte, at min familie hjalp mig med noget, der betød så meget for mig. Mens vi var der, lærte mine teenagesøstre, Thalia og Gineska, nogle salmer og stillede spørgsmål om Kirken.

Om søndagen var min familie med i kirke for første gang. De blev taget pænt imod i menigheden. De unge piger var hurtige til at byde mine søstre velkommen. Søstermissionærerne hilste på dem og lavede en aftale om at mødes med dem dagen efter. Vi holdt familieaften, og jeg underviste om, hvordan man beder. Vi bad ofte sammen. Vi lyttede også til salmer og så Kirkens videoer.

Inden min familie rejste hjem, tog jeg mine søstre med til Caracas for at se templet og området omkring det. Jeg bar mit vidnesbyrd om

tempelvelsignelserne og opfordrede dem til at finde Kirken, når de vendte hjem til Amazonas.

Da de rejste hjem, kontaktede jeg missionærerne i deres område. Missionærerne og medlemmerne i menighedsrådet besøgte min familie og hjalp dem på deres vej mod omvendelse. Mine søstre bad ofte vores far om tilladelse til at blive døbt.

Det var med stor taknemlighed og glæde, at jeg rejste til Amazonas for at døbe Thalia og Gineska. Gløden i deres øjne afspejlede deres håb og taknemlighed for, at vor himmelske Fader havde ført dem til evangeliet. Ved at passe opgaven med at gøre rent i kirken kom min familie tættere på hinanden, og vi blev styrket. Jeg vil aldrig glemme denne oplevelse, og det ved jeg, at mine søstre heller ikke vil. ■

Armando Córcega er fra La Guaira i Venezuela

KRISTUSLIGNENDE MODERLIGHED

Jeg fejede saltstænger, morgenmadsprodukter, popcorn og chips sammen i en dynge.

»Nej! Det var ikke mig, der spiste noget af det her,« sagde jeg, mens jeg smed det i skraldespanden.

Min mand, der sad ved bordet, sagde stille: »Det er en mors utaknemlige opgave.«

Jeg rettede mig op. »Hvabehar?«, sagde jeg.

Han talte lidt højere og tydeligere ind imellem, han tog en bid af sin morgenmad: »Det er det, mødre gør. De bruger livet på at rydde op efter noget, som de ikke har rodet til – akkurat som Frelseren gjorde.«

Den observation var ret tankevækkende for mig. Jeg burde have været tilfreds med at betragte det at feje krummer sammen som mere kristuslignende, end jeg havde troet. Så jeg følte mig skyldig. Jeg følte mig ubekvem ved sammenligningen. Hvor mange gange havde jeg ikke enten til min mand eller bare for mig selv nævnt alle de ting, jeg havde gjort for mine børn,

i håb om anerkendelse eller taknemlighed? Det virkede ikke forkert at ønske, at mine børn var mere taknemlige, men i et øjeblik klarhed indså jeg, at mit ønske handlede mere om *mig*, der ville have ros eller kompensation, end det handlede om at lære dem taknemlighed. Men Frelseren krævede aldrig anerkendelse. Han bad ikke om den, og han ønskede den ikke.

Jeg kan huske samtaler med mine teenagebørn, hvor de opremsede alle de ting, de havde gjort for mig i et forsøg på at komme udenom arbejdsopgaver.

Jeg svarede almindeligvis: »Hvis I gerne vil sammenligne arbejdsopgaver, så kan vi godt det, men I taber, så se at komme i gang!«

Da indså jeg, at mine motiver sjældent var rene nok til den sammenligning, min mand havde lavet. Frelseren førte ikke lister, så han kunne sammenligne, hvad han har gjort med det, jeg har gjort. Jeg ville til hver en tid tabe.

Jeg stod stadig med kosten i hånden, da jeg vågnede op til en ny

forståelse af at være moderlig – at være moderlig som *han* ville have været. Uden at søge ros, anerkendelse, et knus eller selv et tak. Jeg ville feje krummerne sammen med kærlighed, for det var det, han ville gøre.

Alt, han gjorde, var af lydighed mod sin Fader. Det handlede aldrig om ham. Herren reparerer altid det, der er gået i stykker og rydder op efter vores rod, med fuldkommen kærlighed til sin Fader og os. Nu vil jeg stræbe efter at undervise og tage mig af mine børn med den reneste kærlighed, jeg kan mobilisere. Først da vil jeg føle, at jeg virkelig udøver kristuslignende moderlighed. ■

Rachel Hixon er fra Arizona i USA

Min mand, der sad ved bordet, sagde stille: »Det er en mors utaknemlige opgave.«

Vi hørte en svag stemme, der kaldte på os fra et indhegnet område. Vi så over hegnet og fik øje på en midaldrende mand, der lå på jorden.

EN VELSIGNELSE TIL EN FREMMED

Nogle år efter min familie og jeg tilsluttede os Kirken, blev jeg kaldet til at tjene i Port Harcourt-missionen i Nigeria. Kort tid efter jeg var ankommet til mit første område, gik min kammerat og jeg ud en solskinsdag for at forkynde og kontakte folk.

Da vi gik igennem en tæt befolkede gade, hørte vi en svag stemme, der kaldte på os fra et område, der var omgærdet af et lavt hegn. Vi så over hegnet og fik øje på en midaldrende mand, der lå fladt på maven ved lågen.

Han bad os om at komme ind, men der var ingen måde at komme ind på. Lågen var låst, og vi syntes ikke, det var rigtigt at klatre over hegnet. Jeg følte mig tilskyndet til at tjekke hængelåsen på lågen igen. Efter nogle få minutter kunne vi fjerne hængelåsen udefra og åbne lågen. Vi kunne se, at manden var syg, og ingen havde taget sig af ham. Han forklarede, at han havde været syg og haft så store smerter, at han ikke kunne stå op.

Da vi havde talt lidt med ham, fulgte vi ham, mens han krøb tilbage til sit hus. Han spurgte, om vi ville bede for ham, og vi tilbød at give ham en præstedømmevelsignelse. Da vi lagde vores hænder på hans hoved, fik jeg en klump i halsen og kunne ikke sige et ord. Der kom en frygt over mig, og jeg begyndte at ryste og svede samtidig med, at tårerne løb ned ad mine kinder. Jeg kæmpede for at bede højt, så jeg bad i mit hjerte om, at vor himmelske Fader ville løsne min tunge i henhold til sin vilje.

Og pludselig kunne jeg tale igen. Jeg vidste, at jeg talte, men jeg havde ingen kontrol over ordene. Jeg kunne bare høre min stemme bede vor himmelske Fader om at helbrede denne plagede mand. Inden vi havde sagt amen, var manden faldet i søvn. Vi forlod ham og gik videre til vores andre aftaler, men vi ville vende tilbage på vej hjem for at se til ham.

Vi vendte tilbage og til min store overraskelse kom manden løbende

imod os, mens han råbte: »Det virkede! Det virkede!« Vi blev så overvældet af glæde, at jeg ikke kunne holde tårerne tilbage.

Ved nadvermødet den følgende søndag blev biskoppen pludselig stille, da han stod på talerstolen og stirrede direkte på døren. Vi vendte os om og så den mand, vi havde velsignet. Biskoppen kendte ham og var overrasket over at se ham i kirken. Fra da af begyndte manden at komme regelmæssigt til nadvermøder og andre menigheds-møder. Senere blev jeg forflyttet fra området.

Det er mig forunderligt, hvordan Gud udvirkede et mirakel den dag, og jeg er ydmyg over det faktum, at vor himmelske Fader fandt mig værdig. Jeg ved, at vi var redskaber i Guds hænder. Velsignelsen ved at blive helbredt blev den mand til del, men velsignelsen med et vidnesbyrd og glæde blev mig til del. ■

Stanley Olaye er fra Lagos i Nigeria

FASTE FOR HJÆLP PÅ ARBEJDET

Da jeg havde tjent på mission i Mozambique, vendte jeg hjem, og ligesom mange andre hjemvendte missionærer vendte jeg hurtigt tilbage til studierne og arbejdet.

Jeg boede i Brasilien i en by nær grænsen til Paraguay, og jeg fik arbejde, der bestod i at importere produkter til et stort supermarked på den paraguayske side af grænsen. Det, at jeg havde lært engelsk på min mission, hjalp mig til at få jobbet. I den periode blev jeg gift og velsignet med en datter.

Da finanskrisen i Brasilien kulminerede med devaluering af den brasilianske valuta, blev mit arbejde påvirket med det samme. Det medførte et fald i salget af de produkter, jeg regelmæssigt importerede. I slutningen af februar det følgende år havde jeg

nærmest ingenting at lave. Det var næsten sikkert, at jeg ville miste mit arbejde, ligesom mange andre kolleger havde. Jeg blev bekymret for, hvordan jeg skulle forsørge min hustru og lille datter. Jeg begyndte endda at se efter et andet job.

Jeg talte med min hustru om situationen. Hun foreslog, at vi fastede. Mens vi fastede, fik vi en fred i hjertet, og vi følte, at alt ville ordne sig, selvom jeg ikke lige kunne se hvordan.

Næste dag blev jeg kaldt ind til min chef. Jeg tænkte, at det øjeblik, jeg havde frygtet, var kommet – jeg ville blive fyret. Men til min overraskelse fortalte han mig, at han havde et forslag. Fordi jeg kunne engelsk, foreslog han, at jeg oversatte juridiske dokumenter, som almindeligvis

blev overdraget til juristerne, som så sørgede for oversættelse. Han fortalte mig, hvis jeg kunne klare oversættelsen, ville det blive min opgave, hvilket kunne spare afdelingen for nogle penge. Jeg begyndte straks at oversætte dokumenterne. Da jeg viste min chef de vellykkede oversættelser, blev han henrykt! Jeg var også rigtig glad, for det betød, at jeg kunne beholde mit arbejde.

Da jeg gik hen for at få min løncheck, som kunne have været min sidste, blev jeg overrasket over at se, at jeg havde fået mere i løn. Jeg blev rørt og fuld af taknemlighed mod vor himmelske Fader. Gennem denne oplevelse ved jeg, at faste åbner himlens vinduer. ■

Carlos Alberto Paim Quadros er fra Ponta Porã i Brasilien

Jeg ved, at faste åbner
Himlens vinduer.

Selvhjulpenhed og evangelisk læring

David B. Marsh

Kirkens afdeling for præstedømme
og familie

Der var engang en børnehaveklasselærer, der observerede børnene i sin klasse, mens de tegnede. Da hun gik rundt for at se, hvad det enkelte barn havde tegnet, spurgte hun en lille pige, hvad hun tegnede. Pigen svarede: »Jeg tegner Gud.« Noget overrasket sagde læreren: »Men der er ingen, der ved, hvordan Gud ser ud.« Uden tøven svarede pigen: »Det gør de om et øjeblik.«

Ville det ikke være skønt at have sådan en selvtillid? Og det er sådan, at vor himmelske Fader ønsker, at vi bliver trygge omkring vores viden om ham. Herren sagde til Jeremias, at vi ikke skal være stolte over vores visdom, styrke eller rigdom. »Nej, den, der er stolt, skal være stolt af dette, at han har indsigt og kender mig« (se Jer 9:22-23).

Profeten Joseph Smith (1805-1844) sagde: »Gud har ikke åbenbaret noget for Joseph, som han ikke vil åbenbare

for De Tolv, og endog det ringeste medlem af Kirken kan vide og kende alt så hurtigt, som han er i stand til at rumme det, for den dag skal komme, da intet menneske behøver at sige til sin næste: Kend Herren, for alle skal kende ham ... fra den mindste til den største.«¹

Det at blive tillidsfulde i vores kundskab om Gud er ikke noget, der kommer uden en personlig indsats. Forældre og lærere kan hjælpe, men vi er nødt til at blive selvhjulpne og selv lære evangeliet. Lige som vi lærer, hvordan vi får fysisk næring for at holde legemet kørende, må vi lære, hvordan vi får åndelig næring for at holde vores ånd oppe.

For nogle år siden sultede havmågerne i St. Augustine i Florida i USA. I generationer havde mågerne lært at være afhængige af, at rejefiskerne smed affaldet fra nettene ud til dem. Men rejefiskeriet i området ophørte.

Når vi bliver selvhjulpne, hvad angår at lære om evangeliet, ved vi, hvordan vi får åndelig næring og styrker vores forhold til Gud.

Mågerne havde ikke lært selv at fiske, og de lærte heller ikke deres unger at fiske. Derfor døde de store smukke fugle, selvom der var masser af fisk i vandet rundt om dem.²

Vi kan ikke tillade os at blive ligesom havmågerne, og vi kan heller ikke lade vores børn gå igennem livet afhængige af os omkring deres kundskab om Herren. Præsident Marion G. Romney (1897-1988), førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, sagde: »Vores bestræbelser bør altid være rettet mod at gøre sunde og raske mennesker selvhjulpne.«³ Når vi bliver selvhjulpne, hvad angår at lære om evangeliet, ved vi, hvordan vi nærer os selv rent åndeligt og styrker vores forhold til Gud.

Præsident Boyd K. Packer (1924-2015), præsident for De Tolv Apostles Kvorum, sagde: »Åndelig selvhjulpnehed er den opretholdende kraft i

Kirken. Hvis vi tager det fra jer, hvordan skal I så få åbenbaring om, at der er en Guds profet? Hvordan kan I få svar på bønner? Hvordan kan I vide noget? Hvis vi bare skynder os at besvare alle jeres spørgsmål og skaffer en masse løsningsmuligheder på alle jeres problemer, ender vi i sidste ende med at svække jer frem for at styrke jer.«⁴

Selvom vi nyder godt af at lære og modtage inspiration i Kirken, kan vi ikke alene forlade os på det, hvad angår vores åndelige næring. Præsident George Albert Smith (1870-1951) forklarede således: »Jeg frygter, at vi som medlemmer af Kirken forlader os for meget på organisationerne og på råd og vejledning, vi får af folk uden for vores egen familie. Vi har allerede hørt om mange af de velsignelser, som Herren har givet os i de hellige optegnelser, der er blevet bevaret indtil

vor tid, og som indeholder råd og vejledning fra en alvis Fader. Det virker underligt, at så mange blandt vores folk ... mangler kendskab til indholdet i disse hellige optegnelser.«⁵

Jeg nyder at lære om evangeliet i kirken, men jeg bliver mere begejstret for evangeliet, når jeg opnår inspireret indsigt under mit personlige studium. Der er ikke noget mere spændende for mig end at finde en lille skat af sandhed i skrifterne, der oplyser mig og fylder mig med Herrens Ånd.

Lær, hvordan man lærer

Da jeg kom hjem fra min mission, fandt jeg det nødvendigt at tage til foredrag og åndelige møder næsten hver uge for at vedligeholde min åndelighed. Talerne fodrede mig med deres indsigt i evangeliet, og jeg påskønnede den måde, den indsigt fik mig til at føle. Jeg havde studeret og undervist om evangeliet i to år, men jeg syntes ikke at have de fornødne færdigheder til at nære mig selv regelmæssigt. Jeg læste bare skrifterne og granskede dem ikke flittigt.

Det at studere evangeliet svarer til at lære at male. Det er hverken intuitivt eller naturligt for nogen. Vi kunne ikke drømme om at give nogen en malerpalette og forvente, at vedkommende straks blev kunstner. Det samme gælder det at blive selvhjulpne i forbindelse med evangelisk indlæring. Vi kan ikke forvente at finde stor indsigt regelmæssigt, hvis vi ikke har lært nogle basale færdigheder i

forbindelse med studium af skriften. Præsident Packer forklarede, at skrifterne »indeholder det evige evangeliums fylde, en evig kundskab. Men man må lære at bruge dem, for ellers vil vores søgen blive en skuffelse.«⁶

Det var sådan, det var for mig – skuffende – da jeg til at begynde med forsøgte at finde mening og vejledning i mit studium af skriften. Så jeg begyndte at tænke over, hvordan talerne fik deres indsigt. Det tog et stykke tid, men efterhånden så jeg, hvordan de tog specifikke udtryk for en læresætning i skriften; hvordan de uddrog meningsfuld lære om Frelseren fra de vers; hvordan de formulerede vejledende principper fra vendinger i skriften; hvordan de fortolkede symboler, og hvordan de forbandt profeters og apostles lærdomme med specifikke vers i skrifterne.

Efterhånden, som jeg fortsatte med mit studium af skrifterne og profeternes og apostlenes ord, opdagede jeg, at jeg stillede disse spørgsmål:

- Hvilken læresætning handler dette vers om, og hvad gør jeg for at lære om denne læresætning?
- Hvor og hvornår har jeg set dette evangeliske princip blive anvendt effektivt?
- Hvad lærer jeg om vor himmelske Fader og hans plan for min lykke?
- Hvad lærer jeg om Jesus Kristus og hans forsoning?

- Hvad ønsker Herren, at jeg skal lære af dette?
- Hvilke inspirerede tanker og følelser får jeg, når jeg læser?
- Er der noget her, der hjælper mig med nuværende udfordringer i mit liv?
- Hvad lærer jeg, der vil hjælpe mig til at leve mit liv fra dag til dag?

Mægtige, overbevisende lærere

I takt med, at mit studium af skrifterne ændrede sig, ændrede min undervisning sig. Jeg blev mere interesseret i at hjælpe mennesker med at opdage sandheder i evangeliet, der kunne vejlede dem, end jeg var i at fortælle, hvad skrifterne betød for mig.⁷ Det frydede mig at se andres glæde, når de opdagede noget nyt. Det var og er en af de mest tilfredsstillende ting i min erfaring med at undervise.

Jeg opdagede også, at når jeg hjalp

dem, jeg underviste, til vedholdende at bruge de ovennævnte spørgsmål, voksede deres evne og selvhjulpnehed i forbindelse med evangelisk indlæring. De var ikke nødt til at gennemgå den lange proces, jeg havde været igennem.

Læring går forud for undervisning, og gode elever bliver til mere åndeligt inspirerende lærere. Herren har sagt: »Søg ikke at kundgøre mit ord, men søg først at få mit ord, og så skal din tunge blive løst; så skal du, hvis du ønsker det, få min Ånd og mit ord, ja, Guds kraft, så du kan overbevise menneskerne« (L&P 11:21). Hvem vil ikke gerne have den storslåede velsignelse!

Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum har understreget det voksende behov for, at vi bliver selvhjulpne i indlæringen af evangeliet:

»Jeg tror, at vi lægger meget mere vægt på og ved meget mere om, hvordan man som lærer underviser ved

Ånden, end hvordan man som elev lærer ved tro. Principperne og processerne for både det at undervise og lære er helt klart vigtige åndeligt set. Men når vi ser mod fremtiden og forventer en endnu mere forvirret og kaotisk verden end den, vi lever i, tror jeg, at det vil være afgørende for os alle at øge vores evne til at lære ved tro ...

Ansvar for at lære ved tro og anvende den åndelige sandhed påhviler i sidste ende os selv. Dette bliver et stadig mere alvorligt og vigtigt ansvar i den verden, vi lever og skal leve i. Hvad, hvordan og hvornår vi lærer støttes af – men afhænger ikke af – en lærer, en fremlæggelsesmetode eller et særligt emne eller undervisningsformat.«⁸

Velsignelsen ved at være en selvhjulpne lærende

Vi er visse velvirket med inspireret lærdom fra forældre og lærere i Kirken, men det er måske mere vigtigt at lære, hvordan vi inspirerer os selv. Når vi bliver selvhjulpne i forbindelse med evangelisk indlæring, bliver vi bedre forberedt til at modtage personlig åbenbaring. Personer, der studerer evangeliet og er selvhjulpne, har ikke brug for opmuntring til at studere regelmæssigt udover, at de ved, at næste gang de studerer, vil de ikke kede sig, men blive opbygget. Selvhjulpne studerende er også bedre rustet til modstå og overleve det voldsomme angreb af sofisteri, der er så udpræget i det 21. århundredes samfund.

Mindst et af Herrens løfter synes for en stor del møntet på den selvhjulpne studerende: »Den, som omhyggeligt bevarer mit ord, skal ikke blive ført vild« (JS–Matt 1:37).

Præsident Thomas S. Monson har lovet: »Hvis I studerer skrifterne flittigt, så vil jeres styrke til at undgå fristelse og til at modtage vejledning fra Helligånden vokse i jer alle.«⁹

Selvhjulpne studerende i forbindelse med evangelisk indlæring vil erfare Frelserens løfte:

»Den, der tørster, skal komme til mig og drikke.

Den, der tror på mig, skal det gå, som Skriften siger: »Fra hans indre skal der rinde strømme af levende vand« (Joh 7:37-38).

Jeg har stadig en masse at lære, men det at blive selvhjulpne i forbindelse med mit studium af evangeliet er noget af det bedste, jeg har gjort. Det har været en velsignelse på alle områder af mit liv. ■

NOTER

1. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 265.
2. Se »Fable of the Gullible Gulls«, *Reader's Digest*, okt. 1950, s. 32.
3. Se Marion G. Romney, »Uafhængighedens celestiale natur«, *Liahona*, mar. 2009, s. 15.
4. Boyd K. Packer, »Self-Reliance«, *Ensign*, aug. 1975, s. 87.
5. George Albert Smith, i Conference Report, apr. 1929, s. 30; se også *The Teachings of George Albert Smith*, red. Robert and Susan McIntosh, 1996, s. 53.
6. Boyd K. Packer, »Handlefrihed og kontrol«, *Den danske Stjerne*, okt. 1983, s. 116.
7. Præsident Heber J. Grant (1856-1945) sagde: »Kirkens mål er at give mennesker hjælp til selvhjælp« (i Conference Report, okt. 1936, s. 3).
8. David A. Bednar, »Søg kundskab ved tro«, *Liahona*, sep. 2007, s. 17, 21.
9. Thomas S. Monson, »Vær dit bedste«, *Liahona*, maj 2009, s. 68.

HERRENS STRIDSMÆND

Enoc R. Verde Reyes

For mange år siden tjente jeg som fuldtidsmissionær i Monterrey Nord-missionen i Mexico. Det oplevede jeg som et stort privilegium.

Da jeg tog på mission, var der en uløst sag, jeg rejste fra. Jeg havde stadig ikke modtaget de papirer, der fritog mig fra militærtjeneste. Det var et ekstremt vigtigt dokument. Det betød, at en ung mand havde aftjent sin værnepligt og havde ret til at arbejde og studere. Det er en officiel anerkendelse af ham som borger i Mexico.

Som tiden nærmede sig for, at det dokument dukkede op, begyndte jeg at bekymre mig. Jeg skrev til mine forældre og bad dem om at se om, de kunne hente min militærbog. Da jeg modtog deres næste brev, blev jeg endnu mere bekymret. De skrev, at de allerede havde fået at vide, at den kun kunne udleveres til den person, den tilhørte.

Jeg fik en akut trang til at bede til Herren og spørge ham, hvad jeg skulle gøre. Svaret, som ikke kom

lige med det samme, var, at jeg skulle forklare sagen for min missionspræsident. Under min samtale med ham drøftede vi to alternativer. Det ene var, at jeg ganske enkelt kunne sætte min lid til Herren. Det andet var at troppe op personligt og hente den. Afgørelsen var min.

Jeg var ikke sikker på, hvad jeg skulle gøre. Jeg betroede mig til min kammerat, og vi fandt styrke, da vi læste dette skriftsted: »Ved I ikke, at I er i Guds hænder? Ved I ikke, at han har al magt, og at jorden på hans store befaling skal blive rullet sammen som en skriftrulle?« (Morm 5:23). Skriftstedet spredte den sky af forvirring, der havde hængt over mig. Fra det øjeblik jeg læste det, vidste jeg, at det var min pligt at lægge alle mine kræfter i at være missionær. Mit problem lå i Herrens hænder.

Lidt senere modtog jeg endnu et brev fra mine forældre. Min far skrev:

»Sønnike, jeg tog tilbage til Forsvarsministeriet endnu en gang for at finde en at tale med, som

Jeg var nødt til at vælge enten at tage sagen i egen hånd eller overlade det til Herren og fokusere på at tjene som missionær.

kunne hjælpe os med at løse dit problem. Da jeg havde talt med en hel masse mennesker, blev jeg henvist til et bestemt sted. Der ankom jeg temmelig mismodig og desperat. Det første jeg så var en stor dør, der stod vidåben og blev bevogtet af to imponerende soldater. Jeg samlede mod til mig og gik ind og fandt det kontor, jeg var blevet henvist til. Da jeg bankede på, følte jeg mig nervøs, men jeg følte også, at jeg blev vejledt af Herrens Ånd.

Da jeg kom ind, så jeg en officer sidde bag et skrivebord. Han havde en masse medaljer på brystet, og væggen på kontoret var dækket af farvestrålende diplomer. Han gav et fast håndtryk og spurgte højtideligt: »Hvad er formålet med Deres besøg?»

»Jeg har en søn, der tjener som missionær,« svarede jeg. »Derfor kan han ikke selv komme og hente sin militærbog. Jeg er kommet for at se, om jeg må hente den for ham.«

»Nej, det kan De ikke. Den kan kun

udleveres til den person, den tilhører,« fastslog officeren.

I det øjeblik oplyste Herren mit sind med sin Ånd, og jeg sagde: »Sir, De har mange soldater under deres befaling, som skal stå til ansvar for Dem for opfyldelsen af deres pligter. På samme måde passer min søn sin pligt til forkynde Herrens evangelium på dette tidspunkt. I dette øjeblik er han Herrens stridsmand.«

Med dette rejste officeren sig fra sit sæde og sagde: »Har De

nogen legitimation? Hvad hedder Deres søn?»

Da jeg havde svaret på hans spørgsmål, kaldte han på en sekretær og sagde: »Hent papirerne for denne unge missionær.«

Han underskrev dem, forseglede dem og rakte mig dem. Det krævede ikke mere. Jeg gav ham hånden fast og taknemligt. Søen, dine papirer er nu i orden, og du må vise din taknemlighed til Herren ved at tjene ham som en sand stridsmand.«

Da jeg havde fået det brev, takkede jeg Herren for hans store magt til komme mig til hjælp, for det svar han gav som svar på mine bønner og for, at han havde oplyst min far. Jeg beder om, at vi alle må sætte vores fulde lid til Herren og aldrig glemme hans løfte: »Bed, og der skal gives jer; søg, og I skal finde; bank på, og der skal lukkes op for jer. For enhver, der beder, får; og den, der søger, finder; og for den, der banker på, skal der lukkes op« (3 Ne 14:7-8). ■

Forfatteren bor i Mexico City i Mexico.

Find og vær **SANDE VENNER**

Unge fra England deler deres tanker om sandt venskab.

Lige fra den bedste ven, du har haft, siden du var fem, til den nye elev på matematikholdet, så er det vigtigt at have gode venner. Og som der står i *Til styrke for de unge*: »Alle har brug for gode og rigtige venner. De vil være en stor styrke og velsignelse for dig« (2011, s. 16). Men hvordan finder og holder man på gode venner?

Vi spurgte unge fra England om, hvad sandt venskab betyder for dem. Tjek nogle af deres historier om deres rigtige venner, og hvordan disse venner har styrket dem. Det kan være, at I opdager, at jeres venner også er en stor styrke for jer.

HVAD ER DET, DER GØR EN PERSON TIL EN GOD VEN?

Aaron M.: Jeg synes, at man bør være begejstret for at se sine venner. Man bør bryde sig om dem og man bør vide, at de også bryder sig om dig. Man kan føle sig tryk sammen med dem. Man føler ikke, at man er nødt til at være en anden, når man er sammen med dem.

Leighton H.: Det er nogle, som støtter og trøster dig.

Maddy H.: Nogle man kan stole på.

Rachel P.: Jeg synes, at det, der gør en til en god ven, i høj grad er, at de er der for dig og støtter dig.

Emma F.: Min bedste ven har altid været der for mig og rakt ud mod mig. Da jeg droppede gymnasiet og blev selvstuderende, begyndte hun at SMS'e mig. Så skrev hun måske: »Hej, hvad laver du? Vi bør lave noget sammen.« Og jeg havde ikke ret mange venner på det tidspunkt, og så endte det med, at vi blev bedste venner. Hun ved altid, når jeg er ked af det. På en eller anden måde ved hun det bare altid.

»Vær begejstret for at se dine venner.«

HVORDAN ADSKILLER ÆGTE VENSKAB SIG FRA AT VÆRE POPULÆR?

Seth H.: Venskab er noget personligt, og popularitet er upersonligt. På vores skole har vi en tendens til at betegne folk som populære, alt efter hvor dygtige de er til sport, eller hvor mange kærester de har haft. Men jeg tror, at man kan have mange rigtig gode venskaber. Så er man venlig, er man sikkert også populær. Jeg tror, at folk der forbliver populære, er dem, der er gode venner.

Emma B.: Jeg tror, det handler om måden, man behandler andre mennesker på, for jeg har kendt mange populære mennesker, der har været meget grove, og de var ikke ret gode venner med mange mennesker. Men så har jeg også kendt nogle meget populære mennesker, der var søde mod alle. Jeg tror, det er den store forskel. Jeg tror, det handler om den indstilling, man har. Man kan ikke betragte andre mennesker som værende mindre værd end en selv, for det er de ikke.

Isaac P.: Hvis man har gode venner, så tror jeg, at de bliver ved med at være venner med dig, uanset hvad andre tænker om dig. Det er det, man gør, når man er venner.

Grace S.: Venner holder sammen og er til at stole på.

HVORDAN STØTTER JERES VENNER JER?

Hannah P.: Jeg har haft venner, der kom, når jeg optrådte med mit kor.

Andrew S.: Min ven hjælper mig helt vildt med fodbold.

Bella F.: Som en del af religionsundervisningen kom vi hen til en af vores kirkebygninger, og alle missionærerne var der. Det var sjovt! Jeg tænkte også, at det var en rigtig god måde at vælge mine nære venner på, for man kunne se, hvem der virkelig respekterede andre folks tro. De sagde ting som: »Åh, bander du ikke?« Og »Okay, det er fint, så vil jeg ikke bande i din nærhed« og sådan noget. Vi talte om, at vi ikke drikker kaffe og sådan noget, og de sagde: »Vi behøver heller ikke at gå på kaffebar.« De viste alle sammen stor respekt.

Emma B.: Mine venner har talt åbent om min tro og siger ting som: »Jeg ved ikke nødvendigvis, hvad du tror på, men jeg er helt åben for at forstå det, så jeg kan vide, hvad du ved og tror på, så jeg kan hjælpe dig til at være stærk.«

Calvin B.: Efter jeg er flyttet, har jeg ikke mødt nogen i skolen. Så jeg kender kun folk i kirken. Når vi alle sammen er samlet til ungdomsaktiviteter, er de søde ved mig.

Emma F.: Da jeg lige var flyttet hertil, havde jeg ikke ret mange SDH-venner, for der var ikke så mange unge piger i vores menighed. Så jeg fik en ven ved et ungdomsstævne, og det gjorde en verden til forskel for mig, når jeg deltog i aktiviteterne. Og hun præsenterede mig for sine venner, og med tiden har jeg fået SDH-venner, hvilket har været en hjælp.

»De viser respekt for andre menneskers religion.«

»Da første dag var ovre, kendte alle allerede mit navn.«

FIND VENNER, DER SÆTTER PRIS PÅ DE TING, DER BETYDER MEST

»Rådet om »at vælge sine venner med omhu« er afgørende

for jeres succes og lykke. Vi har tendens til at blive som dem, vi beundrer, og de er almindeligvis vores venner. Vi bør omgå dem, der, ligesom os, ikke kun har planer om midlertidig bekvemmelighed, overfladiske mål eller mangler ambition – men dem, der værdsætter de ting, der betyder mest og har evige mål.«

Se præsident Thomas S. Monson, »Vær et eksempel«, *Liahona*, maj 2005, s. 113.

HVORDAN STIFTER I VENSKABER?

William S.: Når der er en, der siger hej, og man ender med at tale sammen, kan man blive venner med tiden.

James P.: Jeg får venner gennem aktiviteter. Da jeg for eksempel var i USA på ferie, tog jeg med på en fodboldlejr på BUY, og jeg kendte ikke nogen der. Og da første dag var ovre, kendte alle allerede mit navn. Så det kan bare være at deltage i aktiviteter, spise frokost sammen eller hjælpe hinanden.

Seth H.: Fælles interesser – at man er interesseret i de samme ting som nogen andre. Man bliver venner, når man laver noget praktisk sammen.

EN RIGTIG VEN ...

Grace S.: En rigtig ven er en, der kender til dig.

Andrew S.: En rigtig ven er en, man altid kan stole på.

James P.: Jeg synes, at de er forstående.

Leighton H.: Man tør hvile i sig selv, når man er sammen med dem.

Calvin B.: En rigtig ven er støttende.

HVAD HAR I LÆRT AF SANDE VENNER?

Aaron M.: Vær tro mod dig selv. Man får ikke rigtige venner, når man ikke er sig selv. Hvis de ikke kan lide dine standarder, så er de ikke rigtigt dine venner, og de er der heller ikke for dig.

Isaac P.: Lyt til det, de siger. Hvis de siger noget, så lad være med at ignorere det. Fokuser rigtigt på dem og vær der for dem.

Emma B.: En god ven inviterer dig med til ting. Det kan også bare være at spørge, hvordan du har det. Bare at stille små spørgsmål. Det er de små ting, der betyder noget.

James P.: Man kan også være lidt mere åben, indbyde mennesker i sin vennekreds og så møde andre venner. Man kan stadig godt være en god ven. ■

»Fokuser rigtigt på dem og vær der for dem.«

GOD FORBINDELSE

Et virkeligt smil til en ven tæller virkeligt.

MIN FØRSTE GANG I TEMPLET

Jeg ønskede selv at komme i templet og ikke bare høre om andres oplevelser af det.

Matias Pedraza

Da jeg var 16 år, bekendtgjorde vores stavspræsidentskab, at vores stav skulle besøge templet i Buenos Aires, og jeg blev inviteret med. Jeg sparede penge sammen og arbejdede hårdt for at blive værdig til at få en tempelanbefaling.

Da jeg havde fået anbefalingen, blev jeg overfaldet af fristelser fra alle sider, der alle prøvede at få mig til at miste min værdighed. Men jeg havde et stærkt ønske om at tage til templet. Jeg ønskede ikke bare at høre om andres oplevelser og vidnesbyrd, jeg ønskede selv at erfare det og få et vidnesbyrd.

Aftenen for vores afrejse oprandt. Selv inden jeg steg på bussen, havde

jeg tanker om ikke at tage af sted, men jeg gav ikke op. På den ti timer lange tur sad jeg ved siden af et medlem af Kirken, der var meget venlig mod mig. Han var omkring 60 år gammel. Han fortalte mig om sit liv, og hvor glad han var for at have gennemgået de prøver, han havde.

Jeg begyndte at fortælle ham om mit liv, og at jeg følte mig alene, fordi mange mennesker havde lagt afstand til mig, fordi jeg fulgte Gud. Han sagde: »Gud vil give dig en god ven, og den ven vil altid være der for dig. Husk det.« Da han havde sagt de ord, følte jeg en ro og fred, fordi jeg følte, at det, han sagde, var sandt.

Da jeg trådte ind i templet, forsvandt den tunge følelse, jeg havde haft. Det føltes som en åndelig omfavelse, der sagde: »Velkommen, min søn. Jeg har ventet dig.«

Jeg følte, at templet virkelig var Guds hus og ikke bare en smuk bygning. Efter jeg havde udført dåb og bekræftelser, gik jeg udenfor. Jeg kunne mærke, at byrderne vendte tilbage, men nu følte jeg, at jeg havde styrken til at overvinde dem.

Jeg ved, at det forventes af os, at vi forbereder os og lægger alt i Guds hænder og gør vores bedste for at komme i templet. Så velsigner Gud os i overflod. ■

Forfatteren bor i Córdoba i Argentina.

**Præsident
Henry B. Eyring**
Førsterådgiver
i Det Første
Præsidentskab

GENGIVELSEN af PRÆSTEDØMMETS NØGLER

*Frelseren byggede sin kirke på en grundvold af apostle og profeter,
som bærer alle præstedømmets nøgler på jorden på denne tid.*

For mange år siden holdt jeg en tale i et gammelt teater i Efesos. Sollyset badede det område, hvor apostlen Paulus havde stået og prædikeret. Mit emne var Paulus, en apostel, der var kaldet af Gud.

Publikummet bestod af hundredvis af sidste dages hellige. De sad rækkevis på de stenbænke, som efeserne havde sat op mere end tusind år tidligere. Blandt dem var der to levende apostle, ældste Mark E. Petersen og ældste James E. Faust.

I kan nok forestille jer, at jeg havde forberedt mig grundigt. Jeg havde læst Apostlenes Gerninger og brevene i Bibelen, både dem Paulus og de øvrige apostle havde skrevet. Jeg havde læst og tænkt nøje over Paulus' Brev til Efeserne.

Jeg gjorde mit bedste for at vise Paulus og hans embede ære. Efter talen var der en række mennesker, der sagde venlige ting. Begge de levende apostle var gavmilde i deres kommentarer. Men senere trak ældste Faust mig til side og med et smil og en blødhed i sin stemme, sagde han: »Det var en god tale. Men du udelod den vigtigste ting, du kunne have sagt.«

Jeg spurgte ham, hvad det var. Flere uger senere indvilligede han i at fortælle mig det. Hans svar blev en livslang lektie.

Han sagde, at jeg burde have fortalt folk, at hvis de hellige, der hørte Paulus, havde haft et vidnesbyrd om den værdi og kraft, der lå i de nøgler, han havde, var apostlene måske ikke blevet taget fra jorden.

Det sendte mig lige tilbage til Paulus' Brev til Efeserne. Jeg kunne se, at Paulus

ønskede, at folk kunne mærke værdien af den kæde af præstedømmenøgler, der går fra Herren via apostlene til dem, medlemmerne af Herrens kirke. Paulus prøvede at opbygge et vidnesbyrd om disse nøgler.

Paulus vidnede for efeserne om, at Kristus var sin kirkes overhoved. Og han underviste om, at Frelseren byggede sin kirke på en grundvold af apostle og profeter, som bærer alle præstedømmets nøgler på jorden på denne tid (se Ef 2:19-20).

Præstedømmet er blevet gengivet

Til trods for at Paulus' undervisning var tydelig og mægtig og hans gode eksempel, vidste han godt, at der ville

finde et frafald sted (se ApG 20:29-30; 2 Thess 2:2-3). Han vidste, at apostlene og profeterne ville blive taget fra jorden. Han vidste, at de en stor skønne dag ville blive gengivet. Han skrev om den tid til efeserne og talte om, hvad Herren ville gøre: »Om den frelsesplan for tidernes fylde: at sammenfatte alt i Kristus, både det himmelske og det jordiske« (Ef 1:10).

Paulus så frem til profeten Joseph Smiths virke, når himlene igen ville blive åbnet. Det skete. Johannes Døber kom og overdrog dødelige Det Aronske Præstedømme og nøglerne til engles betjening og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse (se L&P 13).

Fortidige apostle og profeter vendte tilbage og overdrog Joseph de nøgler, de havde haft på jorden (se L&P 110). I februar 1835 blev dødelige mænd ordineret til det hellige apostelembede. Præstedømmenøgler blev givet til De Tolv Apostle i slutningen af marts 1844.

Enhver profet, der har fulgt efter Joseph, fra Brigham Young til præsident Monson har båret og brugt de nøgler og varetaget det hellige apostelembede.

Tro og præstedømmenøgler

Men ligesom på Paulus' tid fordrer disse præstedømmenøgler kraft tro fra vores side. Vi er nødt til gennem inspiration at vide, at disse præstedømmenøgler bæres af dem, der leder og tjener os. Det kræver, at Ånden vidner for os.

Og det afhænger af vores vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, og at han lever og leder sin kirke. Vi er også nødt til selv at vide, at Herren genoprettede sin kirke og gengav præstedømmets nøgler gennem profeten Joseph Smith. Og vi må gennem Helligånden have en forvisning, der ofte

genopfriskes, om, at disse nøgler uden afbrydelse er blevet overdraget til den levende profet, og at Herren velsigner og leder sit folk gennem den kæde af præstedømmenøgler, der strækker sig fra stavs- og distriktspræsidenter til biskopper og grenspræsidenter til os, hvor end vi er, og uanset hvor langt vi er fra profeten og apostlene.

Stol på Herrens udvalgte tjenere

For at bevare fodfæstet i Herrens kirke kan og må vi træne vores øjne til at genkende Herrens kraft i den tjeneste, hans kaldede udøver. Vi må være værdige til at have Helligåndens ledsagelse. Og vi er nødt til at bede om, at Helligånden vil hjælpe os til at vide, at de mænd, der leder os, har denne kraft. For mig bliver sådanne bønner ofte besvaret, når jeg selv har engageret mig dybt i Herrens tjeneste.

Vi kan handle for at kvalificere os til den åbenbaring, der tilkendegiver, at disse nøgler er blevet overdraget fra Gud til et menneske og så videre. Vi kan stræbe efter at opleve det igen og igen. Og det er vi nødt til for at modtage de velsignelser, Gud har til os og ønsker, at vi også tilbyder andre.

Det er ikke sandsynligt, at svaret på jeres bønner bliver lige så dramatisk, som det blev for nogle, der, mens Brigham Young talte, så ham antage den myrdede Josephs udseende.¹ Men det kan være lige så sikkert. Og med den åndelige forvisning vil der følge fred og kraft. Og I vil atter vide, at dette er Herrens sande og levende kirke, at han leder den gennem sine indviede tjenere, og at han kerer sig for os.

Hvis tilstrækkelig mange af os udøver den tro og modtager denne forvisning, vil Gud opløfte dem, der leder os,

og således velsigne os og vores familie. Vi vil blive det, som Paulus sådan ønskede for dem, han tjente: »bygget på apostlernes og profeternes grundvold med Kristus Jesus selv som hovedhjørnesten« (Ef 2:20). ■

Fra en tale holdt ved oktoberkonferencen 2004.

NOTE

1. Se *Lære og Pagter og Kirkens historie – seminar – Elevens hæfte*, 2002, s. 158

»Min ven siger, at hun ikke tror på Gud. Hvordan kan jeg fortælle hende om evangeliet?«

Der er mange måder at fortælle hende om evangeliet på. Jeres livsførelse er en af de bedste. I er »et forbillede for de troende« i adfærd, påklædning, tale og måden, I behandler andre på (se 1 Tim 4:12). Prøv at huske på følgende forslag:

- Prøv at hjælpe din ven af kærlighed og respekt og ikke med skjulte motiver eller forventninger.
- Vær ærlig og reel i dine handlinger.
- Respekter hendes handlefrihed.

Måden du fortæller hende om evangeliet på afhænger af, hvorfor hun ikke tror på Gud. Nogle mennesker er vokset op uden religiøs overbevisning. Andre er åbne for at tro, og de vil udvikle tro, når de lærer, hvordan man beder og studerer skrifterne. Og andre kan have troet på Gud engang, men de har mødt prøvelser i deres liv, der har gjort det svært for dem at tro. Prøv at forstå, hvorfor din ven har det sådan. Bed om at vide, hvordan du kan hjælpe hende.

Du kan få en fornemmelse af hendes overbevisning ved at tale om, hvad der inspirerer hende, og hvad der virkelig betyder noget for hende. Byg på et fælles grundlag. Det kan for eksempel være, at hun synes, at det er godt at hjælpe nogen, så kan du invitere hende med til et tjenesteprojekt i menigheden.

Selvom din ven ikke tror lige nu, er hun stadig et godt menneske. Så længe hun har en god indflydelse på dig, så fortsæt med at være hendes ven. Når du følger Ånden, så fortsæt med at invitere hende med i kirke og lære mere om, hvorfor Gud er vigtig i dit liv, for en dag vil hun være åben over for at tro.

Bed for din ven

I forbindelse med, at jeg forbereder mig på at tage på mission, har mange af mine venner sagt, at de ikke tror på Gud. Når jeg hører dem sige det, beder jeg for dem. De tror måske ikke på Gud, selvom vi beder en bøn, men hvis vi virkelig tror på Gud, vil vores kærlighed til ham kunne ses af andre. Vores eksempel hjælper andre til at forstå, at Gud virkelig velsigner os, at han lever og at han elsker os.

Emanuel L. er 18 år og fra delstaten Mexico i Mexico

Vær et eksempel

Da jeg var yngre, havde jeg den opfattelse, at den eneste måde at undervise om evangeliet på var at prædike det, men jeg tog virkelig fejl, for der er utallige måder at fortælle om evangeliet på. Men gennem erfaring har jeg opdaget, at man bare et kristuslignende eksempel i alt, man gør, så vil man blive overrasket over, hvor mange mennesker der ser op til dig og tror dig. I mange tilfælde virker eksemplets magt langt stærkere end nok så mange ord. Led og undervis ved eksemplets magt.

Ammon W. er 18 år og fra Arizona i USA

Tal om naturen

Hvis din ven ikke tror på Gud, kan I tale om naturen, for alt i naturen vidner om, at der findes en Gud (se Alma 30:44). Du kan for eksempel også bede for

hende og studere skrifterne med hende, for eksempel Salmerne 19:2. Jeg ved, at Helligånden vil hjælpe hende med at modtage et vidnesbyrd om vor himmelske Fader.

Sophie K. er 17 år og fra Kinshasa i Den Demokratiske Republik Congo

Indled en snak om evangeliet

Du kan fortælle om evangeliet på mange måder. Bed og fast for det første for dem, så deres hjerte må blive åbnet for evangeliet. Næste gang du møder dem, så kom ind på emner, der kan føre til en samtale om evangeliet. Sørg for at invitere dem med i kirke eller til aktiviteter, og vigtigst af alt, vær en ven. Hvem ved – de bliver måske døbt en dag sammen med deres familie.

Valerie K. er 14 år og fra Nevada i USA

Bær dit vidnesbyrd

Evangeliet ændrer menneskers liv. En måde, du kan fortælle din ven om det, er ved at fortælle, hvordan du ved, at Gud lever. For eksempel gennem de mirakler du har oplevet, og blot gennem enkle ting som det, at du vågner op hver dag. Dit eksempel over for hende vil være et stort vidnesbyrd om din glæde ved at kende til Guds kærlighed og efterleve evangeliet.

Victória S. er 18 år og fra Piauí i Brasilien

Hvorfor fortælle om det?

Husk på, hvorfor du ønsker, at hun tror på Gud. Vi fortæller ikke kun folk

om evangeliet, fordi vi gerne vil have, at de bliver medlem af Kirken. Vi gør det, fordi de er vores brødre og søstre. Hvorfor vil du gerne have, at din ven tror på Gud? Husk på det spørgsmål, bed om styrke og næstekærlighed, vær oprigtig og hvis de stadig siger nej, så vær villig til at respektere deres handlefrihed. Det er også muligt, at de ikke er klar endnu. Men jeg lover, at hvis du oprigtigt ønsker, at de skal kende til Gud, fordi I er venner, så vil de lytte. Derefter er det op til dem, og vi kan ikke dømmе dem på grund af de valg, de træffer.

Ældste Eliot er 20 år og tjener i Sapporo-missionen i Japan

Lad jeres lys skinne

Vær et godt eksempel for hende. Hjælp hende til at komme Gud nærmere gennem din erfaring og dit vidnesbyrd. Vær den engel, hun leder efter, ved dit lys og din indflydelse. Hjælp hende med at se vor himmelske Faders kærlighed til hende, men påtving den ikke.

Mason E. er 16 år og fra Arizona i USA

SÅDAN FÅR MAN ET VIDNESBYRD

»Hvordan får man det, vi kal-

der et vidnesbyrd?

Det første skridt til at få nogen form for kundskab er at have et oprigtigt ønske om at vide. I tilfældet med åndelig kundskab er det næste skridt at bede til Gud i oprigtig bøn ...

Når vi ønsker og søger, bør vi huske, at det at få et vidnesbyrd ikke er en passiv ting, men en proces, hvori det forventes, at vi gør noget. Jesus sagde: »Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv« (Joh 7:17).«

Se ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, »Vidnesbyrd«, *Liahona*, maj 2008, s. 27.

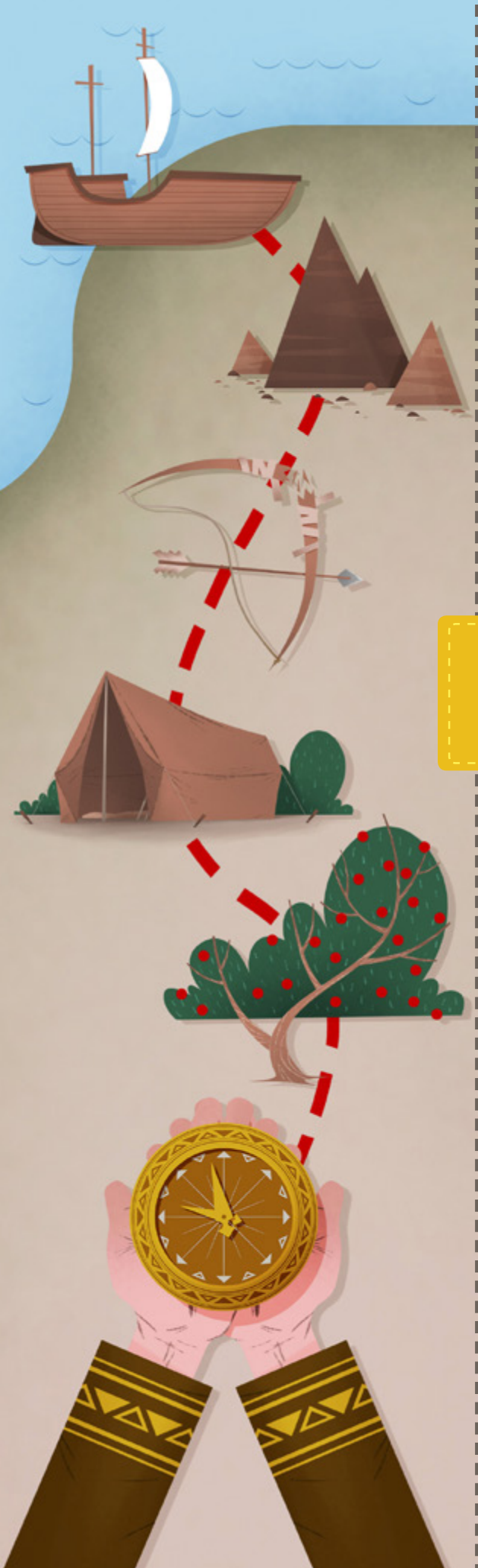
KOMMENDE SPØRGSMÅL

»Jeg sammenligner mig konstant med andre, især dem, der synes at have perfekte liv. Hvordan kan jeg få større selvtillid?«

Indsend jeres svar og, hvis I ønsker det, et billede i høj opløsning, inden den 15. juli 2017 på liahona.lds.org (klik på »Submit an Article«) eller via e-mail til liahona@ldschurch.org.

Vedlæg venligst følgende information: (1) Dit fulde navn, (2) fødselsdato, (3) menighed, (4) stav, (5) din skriftlige tilladelse og dine forældres skriftlige tilladelse (e-mail kan bruges), hvis du er under 18 år, for at trykke dit svar og foto.

Svarene kan redigeres med hensyn til længde og tydelighed.

JERES EGEN LIAHONA

Ville det ikke være dejligt, hvis man havde en åndelig GPS til at vejlede en? Med jeres patriarkalske velsignelse har I.

Richard M. Romney
Kirkens Tidsskrifter

Sommetider kan det være svært at gå igennem livet. Der er så mange store ting, der vil krydse jeres liv i løbet af de kommende år. Forberedelse til templet, forkynde evangeliet, vælge en uddannelse og en karriere. Og I er kun teenagere! Ville det ikke være dejligt, hvis I ligesom Lehi kunne finde en Liahona uden for jeres dør, et redskab, der med garanti kan holde jer på rette kurs, hvis I bare er opmærksomme?

Rent faktisk er der allerede mange kilder til vejledning i jeres liv: Bøn, skrifterne, råd fra forældre og ledere, tilskyndelser fra Helligånden, generalkonference og sådan kan man fortsætte. Men der er endnu en kilde at føje til listen – en personlig Liahona, der også er kendt som en patriarkalsk velsignelse. Det er personlig åbenbaring til jer, om jer, fra jeres himmelske Fader, der har kendt jer lige siden for evigt.

Tænk på jeres patriarkalske velsignelse som en slags åndelig GPS, og så lidt mere end det. Den giver jer ikke blot indblik i, *hvem* I er og *hvor* I er; den kan også hjælpe jer

til at forstå, *hvorfor* I er her og *hvor* I bør være på vej hen. Men husk at vejledning fra jeres patriarkalske velsignelse kræver brug af de samme principper, der fik Lehis Liahona til at virke: Agtpågivenhed og flid (se 1 Ne 16:28; Mosi 1:16).

Agtpågivenhed og flid

Hvad er agtpågivenhed og flid? At vise *agtpågivenhed* betyder ikke kun, at man hører, hvad der bliver sagt, men også at vise det opmærksomhed. Et beslægtet ord er *lytte*, hvilket vil sige at høre efter og adlyde. Så hvis jeres patriarkalske velsignelse skal tjene som en Liahona i jeres liv, må I ikke alene læse den, men I må også følge den.

»De skrifter, der er nedfældet gennem alle tider, lærer os, at vi viser vores *kærlighed* til Gud, når vi *giver agt* på hans bud og *adlyder* dem,« har præsident Russell M. Nelson, der er præsident for De Tolv Apostles Kvorum, sagt. »Disse handlinger er tæt forbundet. Rent faktisk anvendes der på hebraisk i Det Gamle Testamente det samme udtryk for både *lyt* (til Herren) og *lydighed* (mod hans ord).«¹

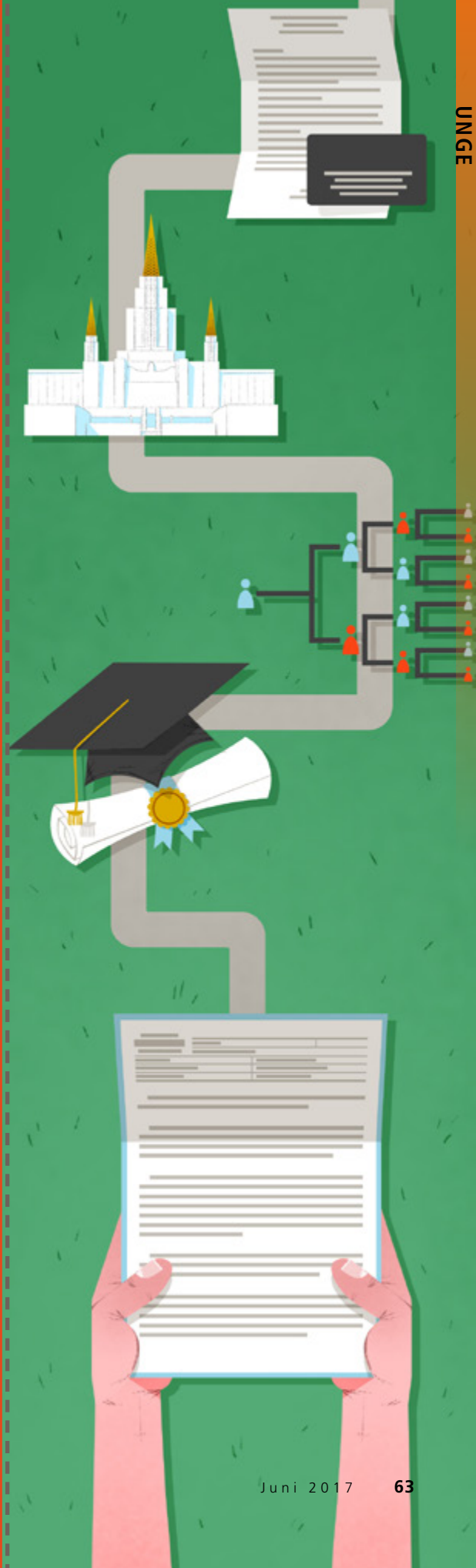
Flid er en anden nøgle til at lære af jeres patriarkalske velsignelse. Flid betyder, at man er samvittighedsfuld, opmærksom og vedholdende. Det indebærer en beslutsom, ufejlbar indsats. »Det er at lære, hvad Herren forventer af jer, lægge en plan for at gøre det og handle efter den plan,« har præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, sagt.²

Hvis I ønsker at drage nytte af jeres patriarkalske velsignelse, så studér den oprigtigt og energisk, planlæg at handle på den og udføre de planer.

Et eksempel til efterfølgelse

Alma den Yngre rådede sin søn Helaman og sagde, at Liahona er en model eller et eksempel, som vi kan følge. I Alma 37:38-45 siger han:

1. Den blev beredt af Herren for ligesom et kompas at vise os vejen.
2. At den virkede i forhold til vores tro på Gud, hvilket gjorde »mirakler [mulige], som blev udvirket ved Guds kraft dag for dag.«

3. Den gjorde, at mirakler »blev udvirket med små midler.«
4. Hvis Lehi og hans familie glemte at udøve tro og flid, »ophørte disse forunderlige gerninger, og de havde ingen fremgang på deres rejse.«
5. Når de lod sig distrahere, fulgte de ikke den lige vej.
6. Det er let at give agt på Kristi ord, som anviser den lige vej.

Det samme gør sig gældende, hvad angår jeres patriarkalske velsignelse. »Vejen er beredt, og hvis vi vil se op, kan vi leve for evigt« (Alma 37:46). ■

NOTER

1. Se Russell M. Nelson, »Lyt for at lære«, Stjernen, juli 1991, s. 24.
2. Se Henry B. Eyring, »Virk med al flid«, Liahona, maj 2010, s. 60.

DIN VEJLEDNING

»Din patriarkalske velsignelse er din personlige Liahona, som viser din kurs og leder dig på vej.«

Præsident Thomas S. Monson, »Om at være åndeligt beredt«, Liahona, feb. 2010, s. 5.

PATRIARKALSK PERSPEKTIV

Vi har bedt fire patriarker om at svare på spørgsmål om patriarkalske velsignelser. Her er nogle af deres svar.

Hvorfor er det vigtigt at modtage en patriarkalsk velsignelse?

»Når vi deltager i møder, klasser og seminar, lærer vi om læresætninger, principper og de forventninger, der gælder for alle medlemmer af Kirken. Men når vi modtager en patriarkalsk velsignelse, så gælder den ikke for alle – den er specifik til en. Den handler ikke om, hvad vi bør gøre, men om hvad man kan gøre med de egenskaber eller gaver, man er begavet med fra det høje. En patriarkalsk velsignelse er et håndgribeligt bevis på, at I har et unikt personligt forhold til en himmelsk Fader, som elsker jer og ønsker, at I vender tilbage til hans nærhed.«

– Clayne A. Steed, Raymond Stav i Alberta i Canada

Hvorfor er det vigtigt at kende sin slægtlinje?

»Det kan hjælpe jer til at forstå, at de historier, der er skrevet i Bibelen, ikke blot er historier om visse mennesker, og hvornår de levede. Deres historie bliver en del af alle menneskers historie - om mennesker der har levet og som vil leve. Vi forstår mere om deres rolle og vores rolle, når vi kender til vores arv. Herren ønsker, at hans folk ved, hvem de er.«

- Vyacheslav V. Protopopov, Moskva Stav i Rusland

Hvordan ved jeg, at tiden er inde til, at jeg får den?

»Jeg mødtes med en ung pige for nylig. Hun beskrev, hvordan hun havde tænkt over at mødes med sin biskop [for at tale om at få sin anbefaling til sin patriarkalske velsignelse] i et stykke tid. Hun havde drøftet sit ønske med sine forældre og fastet og bedt om at vide, hvornår hun var klar. Da vi indledte vores samtale, fortalte hun mig, at hun stadig var lidt nervøs og usikker på, om hun var forberedt, men hun sagde, at hun for nylig havde følt en fred, da hun tænkte over sin aftale med mig. Jeg sagde: »Der har du dit svar. Ånden gav dig den fred i hjertet.«

- Keith L. Stapleton, Cartersville Stav i Georgia i USA

Er det okay at fortælle andre om min velsignelse eller sammenligne min velsignelse med deres?

»Patriarkalske velsignelser er hellige og personlige. De kan vises eller deles med den allernærmeste familie, men den bør hverken vises eller fortolkes af andre. Der kan være tider i livet, hvor man taler med nogen, og der dukker en tanke eller sætning fra ens velsignelse op i ens sind. Det kan være passende at fortælle om den, men ikke på en pralende måde, men som et budskab med håb og opmuntring.«

- Keith L. Stapleton, Cartersville Stav i Georgia i USA

Hvordan kan jeg forberede mig til at modtage den?

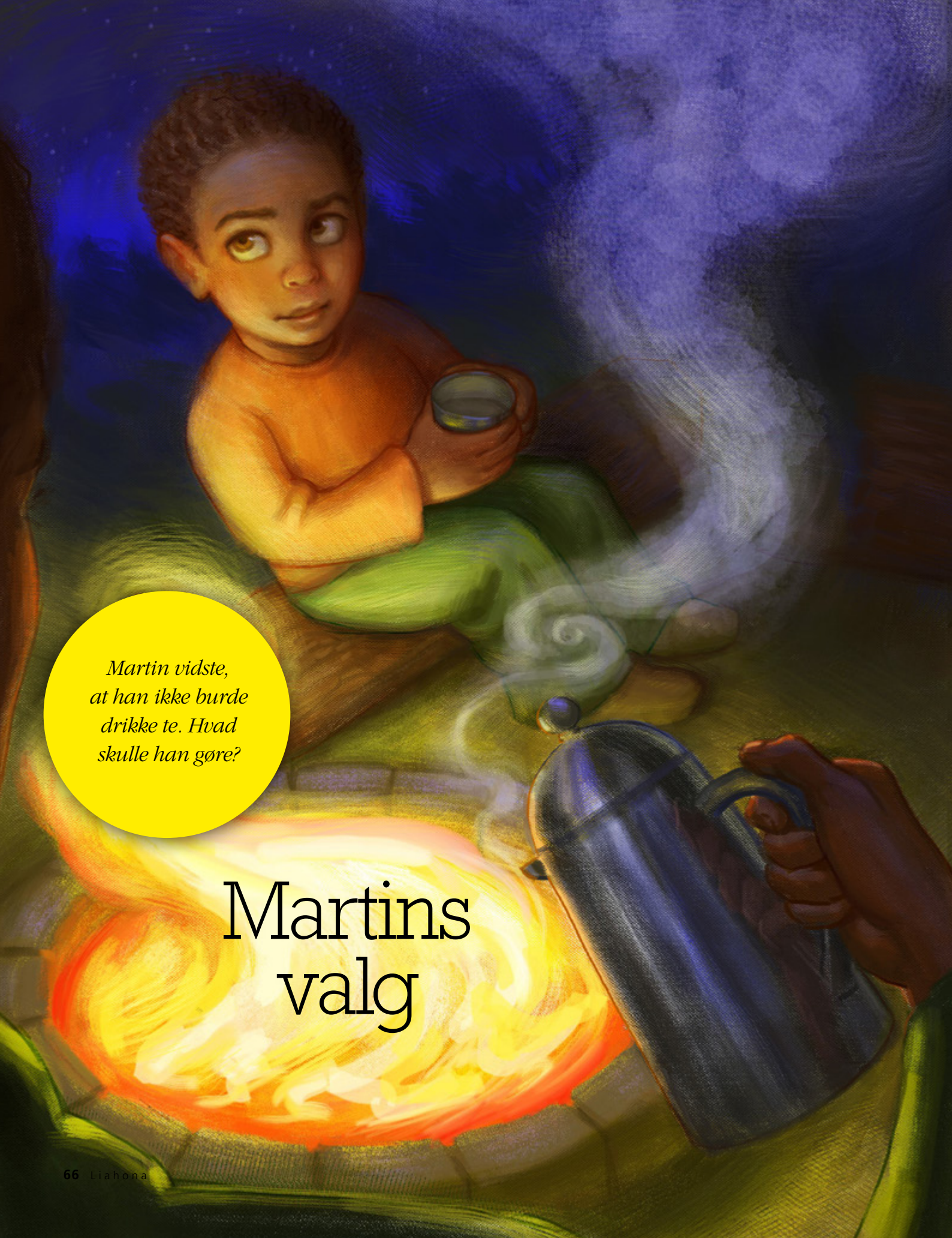
»Frelseren viste det fuldkomne eksempel på forberedelse. Begynd med de ting, han lærte os. For det første bøn og faste (se Matt 14:23); for det andet forbereder studium af skrifterne os til at modtage og forstå personlig åbenbaring.«

- Emile E. Bailly, Paris' Sydlige Stav i Frankrig

Hvordan hjælper inspiration patriarker?

»Jeg kan huske første gang, jeg gav en patriarkalsk velsignelse. Jeg havde selvfølgelig tænkt, studeret og forberedt mig åndeligt. Jeg var nervøs, men da øjeblikket kom, fyldte Ånden rummet og jog al frygt og hæmmethed væk. Ånden hjalp mig til at høre de ord, der kom til mit hjerte.«

- Vyacheslav V. Protopopov, Moskva Stav i Rusland

*Martin vidste,
at han ikke burde
drikke te. Hvad
skulle han gøre?*

Martins valg

Lindsay Tanner og Bethany Bartholomew

Baseret på en sand historie

»Vær sand og tro mod Herrens sag«

(Børnenes Sangbog, s. 81).

Martin vågnede langsomt op. Hans mor ruskede
i ham.

»Vågn op, Martin,« sagde hun, »du skal vågne.«

Martin gned sig i øjnene. Det var stadig mørkt udenfor, men han vidste godt, hvad klokken var. Hans familie stod op kl. halv seks hver morgen for at læse Mormons Bog sammen. Det var ikke altid let at stå op så tidligt.

Martin trillede ud af sengen og gik langsomt ned i stuen. Han strakte sig og gabte højt. Hans søskende så også søvnige ud, men de var der allesammen.

Hver person læste i fem minutter. Til at begynde med ville Martin bare tilbage i seng. Men han lyttede efter. For hvert vers fik han det ligesom bedre. Da de var færdige med at læse, følte Martin sig åndeligt stærk.

Og den åndelige styrke havde Martin brug for hver dag. I Kenya var der kun nogle få medlemmer af Kirken på Martins alder, og de boede langt væk. Efter skole gik Martin i en drengeklub, der blev drevet af en katolsk kirke. En uge var klubben på lejr tur sammen.

Martin havde det mægtigt skægt. Han sang lejr sange. Han huggede brænde. Han hjalp med at lave bål.

Men på andendagen var der en af lederne, der hev en tepotte frem. »Nu skal vi have te,« sagde han.

De andre drenge blev begejstrede. De drak te derhjemme ved særlige begivenheder. De fandt deres kopper og ventede på, at lederen fyldte dem.

Martin følte sig lidt nervøs. Han vidste, at han ikke burde drikke te. Men han ville ikke støde sine venner.

Så kom han i tanke om, hvordan han havde det, når han adlød buddene. Når hans familie fulgte profeten og læste Mormons Bog sammen, følte han sig glad. Når de ikke gjorde det, følte han sig ikke glad.

Martin vidste, hvad han skulle gøre.

»Nej tak,« sagde han til lederen, da han kom for at fylde Martins kop. »Jeg vil ikke drikke te.«

Lederen blev overrasket, men han lod Martin drikke vand, mens resten af drengene drak te. Nogle af drengene ville gerne vide, hvorfor Martin ikke drak te, men der var ingen, der gjorde nar af ham. Martin følte sig glad. Han vidste, at visdomsordet ville gøre hans krop stærk. Og han var glad for, at han havde været stærk nok til at gøre det rette. ■

Forfatterne bor i Utah i USA.

UDFORDRING

»Jeg vil bevare mit sind og mit legeme helligt og rent, og jeg vil ikke deltage i noget, som skader mig« (Mine evangeliske standarder).

Læs visdomsordet i Lære og Pagter 89 og find ud af, hvad det siger om, hvad der er godt for jer.

Lav en liste over skadelige ting, som I ikke vil spise eller drikke.

Spørg jeres forældre eller ledere om, hvordan de holder deres sind helligt og rent.

Jeg udfordrer mig selv til at ...

Skaber dukker, skaber venner

Jordan Wright fra Utah, USA

HEJ!

Jeg hedder Jackson,
og jeg kommer fra
Tyskland, og det her
er min bror, Josiah,
og min søster,
Cora Jade.

1

EN GOD IDÉ

Der er mange mennesker, der kommer til Tyskland, fordi de ikke er i sikkerhed i deres land mere. De bliver kaldt flygtninge. Børnene har ikke noget legetøj, så jeg gav dem noget af mit. Så fik jeg en god idé. Jeg spurgte min mor, om vi kunne lave nogle dukker til dem.

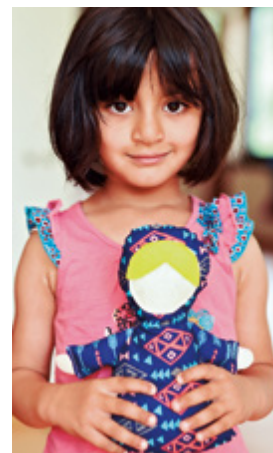

2

SYNING MED MOR

Jeg elsker at sy med min mor. Jeg træder på pedalen til symaskinen og stopper dukken.

3

GLADE BESKEDER

Min familie samlede tøj og legetøj sammen til flygtningene her. Vi lavede tegninger til dem af ting, der gør os glade.

6

JESUS ELSKER OS

Børnene, vi mødte, lignede os på mange måder. Vi kan alle sammen lide at synge og få legetøj og lege udenfor. Jeg ved, at Jesus elsker dem, og han elsker mig.

4

NYE VENNER

Vi tog dukkerne med til flygtningecentrene og gav dem til børnene. Jeg kan godt lide at få nye venner!

JACKSONS IDEER

Hold øje med, hvordan du kan hjælpe mennesker.

Lad, som om du er en venlig alf og gør noget godt i al hemmelighed.

Lav dukker til børn, som ikke har noget legetøj.

Find flere forslag til, hvordan I kan hjælpe flygtninge i jeres område på lds.org/go/61775.

5

JEG ER GUDS KÆRE BARN

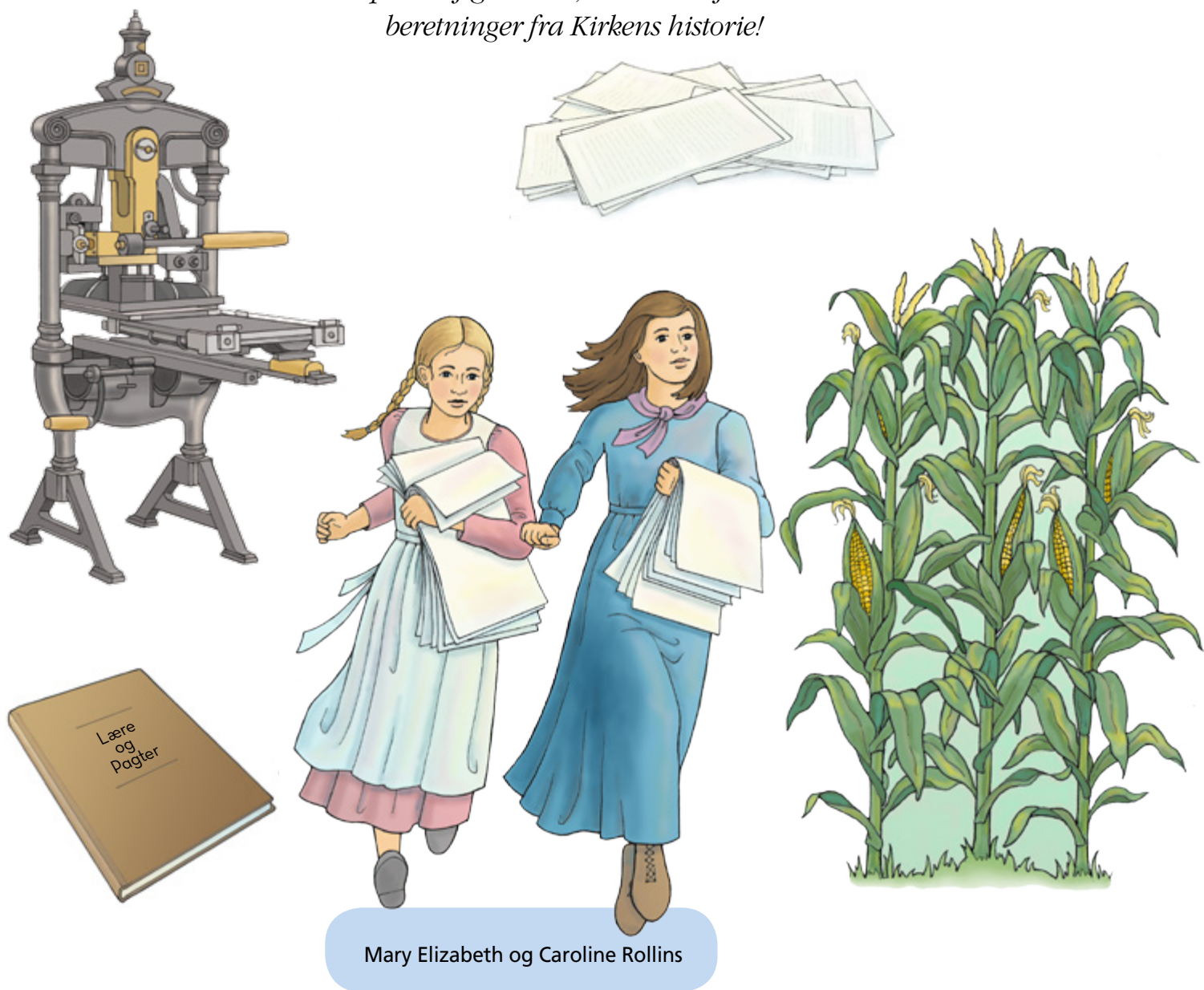
De sang sange for os, og vi spillede for dem på vores instrumenter. Nogle af de mennesker, der var kede af det, smilede, da vi spillede »Jeg er Guds kære barn«. Det føltes rigtig rigtig godt.

**SEND OS
ET HJERTE!**

Hvordan følger du Jesus ved at vise kærlighed? Send os et hjerte sammen med din historie og et billede tillige med dine forældres tilladelse. Send den via liahona.lds.org (klik på »Submit an Article«) eller brug e-mail liahona@ldschurch.org.

Befalingernes Bog

Klip disse figurer ud, så du kan fortælle beretninger fra Kirkens historie!

Mary Elizabeth og Caroline Rollins

De ord, Jesus Kristus sagde til Joseph Smith, kaldes åbenbaringer. Nogle af disse åbenbaringer blev udgivet i Befalingernes Bog. Mens denne bog var i trykken, var der nogle folk, der blev vrede på Kirkens medlemmer, der var flyttet til deres by. Så de kastede trykpressen på gaden. To søstre ved navn Mary Elizabeth og Caroline Rollins samlede så mange sider af Befalingernes Bog, som de kunne. De løb ind på en majsmark for at skjule sig fra de vrede mænd, og vor himmelske Fader sørgede for, at de var i sikkerhed. Åbenbaringerne i Befalingerne Bog blev senere en del af Lære og Pagter. ■

I kan finde mere om Kirkens historiske skikkelser på liahona.lds.org.

VORES SIDE

Jesus es mi luz

»Jesus er mit lys« af Vianca V., der er 6 år og fra Tundama provinsen i Colombia

Disse primarybørn fra Galicien i Spanien afholdt en primaryaktivitet over temaet »Jeg ved, at skrifterne er sande.« De legede lege, der havde relation til skrifterne, mens de lærte og lærte nogle evangeliske sandheder udenad. Drengene fik rustning på for at lære mere om Guds fulde rustning. De fiskede også efter trosartikler og lavede skuespil over Lehis drøm.

Da jeg skulle døbes, var jeg lidt nervøs. Men da jeg kom ned i vandet, følte jeg mig meget glad.

Thomas B. er 8 år og fra Montevideo i Uruguay

Templet i Sapporo i Japan af Harada K., der er 8 år og fra Kanagawa-præfekturet i Japan

Ældste D. Todd Christofferson
De Tolv Apostles
Kvorum

Hvorfor er fædre så vigtige?

Vor himmelske Fader er vores Fader. Han elsker os fuldkomment, og han arbejder for at gøre os glade og få os tilbage til sig.

Det var en del af hans plan, at fædre elsker, beskytter og tager sig af deres familie. Fædre og mødre er jævnbyrdige partnere.

Fædres vigtigste opgave er at undervise deres børn i at elske og være loyale over for vor himmelske Fader.

Hvis I ikke har en far, der bor sammen med jer, betyder det ikke, at I er mindre værd. Vor himmelske Fader kan hjælpe jer til at blive en retscaffen far eller mor en dag.

Ældste
Michael T.
Ringwood
De Halvfjerds

Vær ligesom Shiblon

*»Jeg siger dig, min søn,
at jeg allerede har haft stor
glæde ved dig på grund af
din trofasthed og din flid«
(Alma 38:3).*

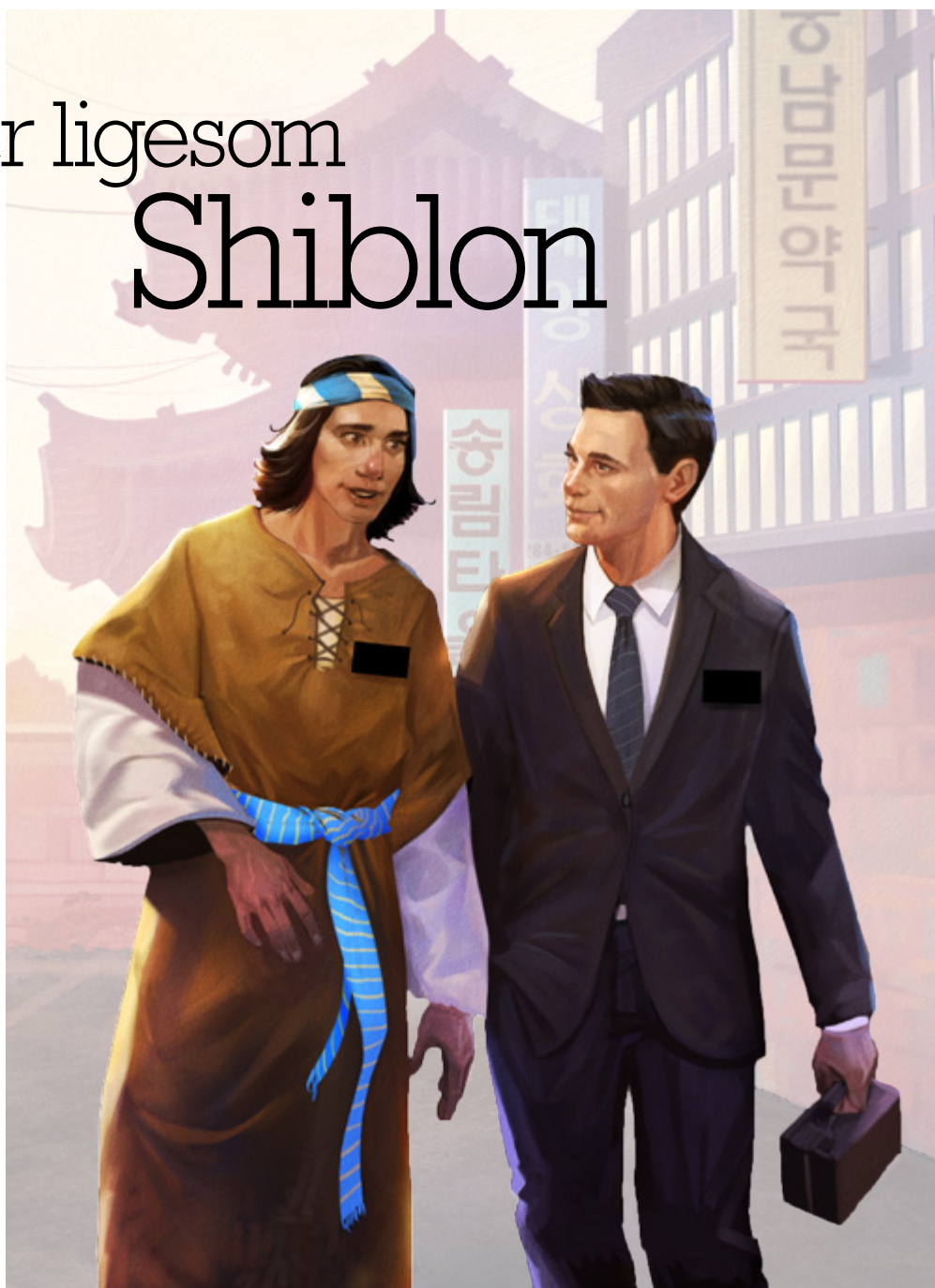
Min helt i Mormons Bog er Shiblon. Han var rigtig god. Han brød sig ikke om, hvad andre tænkte om ham. Han bekymrede sig kun om at adlyde vor himmelske Fader. Hans far, Alma den Yngre, stolede på ham. Alma var så glad for, at Shiblon havde holdt buddene, fra han var helt ung (se Alma 38:2).

Og Shiblon fortsatte med at vælge det rette. Han hjalp andre, fordi han elskede dem, og fordi han elskede Gud. Han gjorde det rigtige, fordi han vidste, hvad der var rigtigt. Han gik ikke efter en belønning.

På min mission i Korea arbejdede jeg sammen med en missionær, der mindede meget om Shiblon. Han var trofast og lydige mod vor himmelske Fader. Men de andre missionærer syntes ikke, at han var en særlig god missionær. Jeg syntes, at de skulle vide, at de tog fejl omkring ham. Men min missionspræsident sagde: »Vor himmelske Fader ved,

at han er en god missionær, og det gør jeg også. Og nu ved du det også, betyder det andet så virkelig noget?»

Vi tænker måske, at det er for svært at være ligesom Shiblon og gøre det rette, bare fordi det er rigtigt. Men evangeliet kan hjælpe os! Når vi bliver døbt, begynder vi at blive bedre mennesker. Når vi nyder nadveren, fornyr vi vores pagter. Vi bliver, som vor himmelske Fader ønsker, at vi er. ■

Beder med

Sherrie Gavin

Baseret på en sand historie

En varm sommerdag inviterede Reese og Cheyenne Zara hjem til dem for at lege. Mor lavede en snack. Pigerne satte sig ved bordet for at spise.

Mor havde skåret mango fra deres mangotræ i skiver. Hun lagde æblestykker og druer på en tallerken. Reese så på den lækre mad. Hun huskede at bede en bøn, inden hun begyndte at spise. Hun spurgte Zara: »Beder I hjemme hos jer?«

»Hvad er det?«, spurgte Zara.

»Sådan her,« sagde Cheyenne. Hun lagde sine arme over kors og bøjede hovedet. Hun bad en bøn og velsignede maden. Da hun var færdig, sagde hun: »Se. Sådan her. Det er let!«

»Det gør vi ikke hjemme hos os. Vi spiser bare,« sagde Zara.

Reese havde aldrig tænkt på *ikke* at bede. »Mor,« sagde hun, »kan vi holde op med at bede?«

Zara

Mor smilede, mens hun bar kopper med isvand hen til bordet. »Vi kan godt lide at takke vor himmelske Fader for det, han har givet os. Så vi bliver ved med at bede. Men det er helt okay, at andre ikke gør det.«

Reesey vidste, at mor havde ret. Hun var glad, når hendes familie bad. Måske kunne det også gøre Zara glad at bede. »Du kunne prøve det,« sagde hun til Zara. »Bøn er godt.«

»Jeg kan godt lide det, når vi beder,« sagde Cheyenne. »Det føles som et stort smil indeni.«

Zara smilede. »Det kan være, jeg gør det,« sagde hun og spiste et stykke mango.

Reesey og Cheyenne var glade for, at de kunne fortælle deres ven om bøn. De spiste færdigt og løb ud for at lege igen. ■

Forfatteren bor i Queensland i Australien.

Jesus helbredte mennesker

Kim Webb Reid

En dag bad en mand, der hed Jairus, Jesus om at komme hjem til ham. Hans datter var syg og havde brug for en velsignelse.

Da Jesus var på vej mod Jairus' hus, var der en kvinde, der havde været syg i 12 år, der fik øje på Jesus. Hun troede på, at Jesus kunne helbrede hende. Hun rakte ud og rørte ved Jesu kappe.

Kvinden blev helbredt. Jesus sagde, at hun var blevet helbredt på grund af sin tro.

Så kom der nogle med frygtelige nyheder. Jairus' datter var død. Var det for sent for Jesus at velsigne hende?

Jesus sagde til Jairus, at han ikke skulle være bange, men tro. Da Jesus nåede frem til Jairus' hus, bad han Jairus' datter om at rejse sig. Hun åbnede sine øjne. Hun levede igen! Hendes forældre blev forbløffede.

Vi kan også have tro på Jesus. Hans helende kraft er stadig på jorden i dag, og vi kan bede om en præstedømmevelsignelse, når som helst vi har brug for en. ■

Fra Markusevangeliet 5:22-43.

Jeg elsker min familie

**Ældste
Robert D. Hales**
De Tolv Apostles Kvorum

PRÆSTEDØMMET ER HER I DAG

Hvor ville det være en mørk verden uden præstedømmets velsignelser til dig og mig.

Kan I forestille jer, hvor mørk og tom livet ville være, hvis der ikke fandtes noget præstedømme? Hvis præstedømmets kraft ikke fandtes på jorden, ville den onde have frit spil og kunne herske uhindret. Vi ville ikke have Helligåndsgaven til at vejlede og oplyse os; ingen profeter til at tale i Herrens navn; ingen templer, hvor vi kunne indgå hellige, evige pagter; og ingen myndighed til at velsigne, døbe, helbrede eller trøste. Uden præstedømmets magt »ville hele jorden blive lagt fuldstændig øde« (se L&P 2:1-3). Der ville ikke være lys eller håb – kun mørke

... Guds præstedømme [giver lys til vor himmelske Faders] børn i denne mørke og urolige verden. Ved præstedømmets magt kan vi modtage Helligåndsgaven, som fører os til

sandhed, vidnesbyrd og åbenbaring. Denne gave er tilgængelig for både mænd, kvinder og børn ...

Guds herlige præstedømme med dets fulde velsignelser blev gengivet til jorden i vor tid. Gengivelsen af præstedømmet og dets velsignelser begyndte i 1820, da Joseph Smith som dreng og profet så og talte med Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, i den hellige lund.

Senere overdrog andre himmelske sendebude – Johannes Døber, Peter, Jakob og Johannes, Moses, Elias, profeten Elias og andre – profeten Joseph Smith den magt, myndighed og de nøgler, som er nødvendige

for menneskehedens frelse og ophøjelse ... Jesu Kristi Kirke [blev] genoprettet på jorden med både Det Aronske Præstedømme og Det Melkisedekske Præstedømme som på gammel tid. Nu kan enkeltpersoner og familier på jorden blive velsignet ...

Tænk over det, brødre og søstre -- præstedømmet er blevet gengivet. Det findes her på jorden i dag ... Under ledelse af disse profeter, seere og åbenbarere, som besidder nøglerne i denne uddeling, har præstedømmebærere i dag ret til at handle i Guds navn ...

Alle de storslåede evige velsignelser, som Gud har gjort tilgængelige for mænd og kvinder og familier på denne jord, kan blive vores gennem præstedømmets magt. ■

Fra en tale holdt ved oktoberkonferencen 1995.

GYLDEN, AF DANIEL F. GERHARTZ

»Og fædre, gør ikke jeres børn vrede, men opdrag dem med Herrens tugt og formaning« (Ef 6:4).

Også i dette nummer

FOR UNGE VOKSNE

Selvhjulpnehed og evangelisk læring

Når I bliver selvhjulpne i jeres studium af evangeliet, styrker I jeres forhold til Gud.

s. 42

FOR DE UNGE

s. 50

Find og vær **SANDE VENNER**

Hvad er en god ven? Hvordan adskiller venskab sig fra popularitet? Unge deler deres tanker.

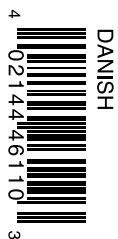
FOR BØRN

Martins valg

Martin ville ikke støde sine venner ved ikke at drikke te. Havde han styrken til at sige nej?

s. 66

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE